

KYS silmäinen

Kymin Suunnistajien jäsenlehti

4.12.2013

Mistä on 60-vuotias Kymin Suunnistajat tehty?

Menestyvää yritystä ja urheiluseuraa yhdistää moni asia: tuotteiden/ palveluiden on oltava kunnossa ja mieluiten kilpailijoista erottuvia. Mielikuvat yrityksestä tai urheiluseurasta ovat keskeisessä roolissa, kuten myös yrityksen henkilöstön tai urheiluseuran jäsenten oma käsitys yhteisöstään. Siis terve itsetunto ja ylpeys omastaan.

Itseeni kyssiläisyys tarttui vuonna 1989 avioliiton myötä. Täten uskalinkin, 24 vuoden kokemuksella todeta, että KyS elää tällä hetkellä ainakin tuon ajanjakson huomioiden seurahistoriansa vahvinta aikaa.

Ensimmäinen ylpeytemme aihe on Rannikkorastit, joka on kiistatta alueemme johtava kuntosuunnistustapahtuma. Vuonna 2007 aloitettu määrätietoinen kuntosuunnistusten tuotekehityksemme on kantanut hedelmää. Vuodesta 2008 lähtien Rannikkorasteilla on tehty yli 20 000 kuntosuunnistussuoritusta. Tänä vuonna tapahtumissa kävi keskimäärin runsaat 160 suunnistajaa. Rannikkorasteista on kasvanut tuote, johon alueemme suunnistajat luottavat. Kuten palautekysely kuluneelta kaudelta osoittaa, niin Rannikkorastit on ns. ”ysin oppilas”.

Kun joitakin vuosia sitten KyS:n

toiminnan painopistealueita määriteltiin, oli kuntosuunnistuksen rinnalla toisena panostuskohteena aikuisten kunto- ja kilpasuunnistajien iloinen seuratoiminta. Tuolloin seuramme, kuten tälläkin hetkellä, ei panostanut aikuisten pääsarjojen huippusuunnistukseen. Sen sijaan, viime vuodet ovat olleet huikeaa ”tykitystä” yhteisöllisyyttä ja upeaa ”Kyssä-henkeä” ilmentäviä tapahtumia: Jukolareissut kahvitelttoineen ja huimasti kasvaneine joukkue-määrineen, matkat Ruotsin viestiksiin ja Rastiviikoille, vaellukset, Rastijahdit ja monet monet muut tapahtumat.

Aikuisten suunnistuskoulujen, Jukolakoulujen ja Rannikkorastien siivittämistä KyS:n jäsenmäärä on yli tuplaantunut muutamien vuosien aikana. Erityispiirteinä, ja tämä pilke silmäkulmassa ja äärettömän ylpeänä, voin todeta, että erityisesti naiset ovat seonneet suunnistukseen! Erilaisia liikuntamuotoja harrastaneet naiset ovat löytäneet suunnistuksen ja todenneet, kuten me kaikki, että rakas lajimme on upea tapa rääkätä itseään fyysisesti välillä lähes huomaamatta, kun ajatus on keskittynyt seuraavan rastin löytämiseen.

Kolmas seuramme painopistealue on aina ollut ja tulee jatkossakin olemaan nuorisotoiminta. Olemme siitä, syystäkin, tunnettuja ja vuosien varrella moni muu suunnistusseura on saanut nauttia hyvän nuorisotoimintamme hedelmistä.

Vuodesta toiseen seuramme on järjestänyt Kotka-Pyhtää alueen lapsille mahdollisuuden tutustua hienoon lajiimme lasten suunnistuskoulun puitteissa. Joka vuosi kymmenet lapset ovat tähän mahdollisuuteen tarttuneet ja ilahduttavasti aina joku on joka vuosi suunnistuskärpäs-pureman pysyvästi saanutkin.

Menestyksen merkitystä urheiluseuran toiminnassa ei ole syytä väheksyä. Se tuo julkisuutta ja nostaa yhteishenkeä. Menestyvät nuoret urheilijamme ovat varmasti upeita esikuvia pienemmille. Yhtä tärkeää kuin menestys, on myös se, kuinka paljon saamme lapsia ja nuoria mukaan kilpailutoimintaan. Nimittäin, suunnistuksen keskeinen suola ovat kilpailutapahtumat, nuorilla esimerkiksi Nuorten Jukola, Rasticupin osakilpailut, Koululiikuntaliiton kisat jne.

KyS:n nuorisotoiminnasta vastaavat henkilöt Kurhisen Marian johdolla ovat tehneet upeaa työtä tämänkin asian eteen. Laskujeni mukaan 39 nuorta Kyssiläistä osallistui kauden aikana Rasticupiin. Seitsemän Kyssiläistä ylsi Rasticupin yhteiskilpailun voittoon, eniten kaikista seuroista. SM-kilpailuissa neljä seuramme nuorta ylsi 10:n joukkoon, eli plakettisijoille, yhteensä 6 kertaa. Lisäksi on mainittava D20-viestitriton kuudes sija SM-viesteissä. Sokerina pohjalla luonnollisesti Väyrysen Ainon upea SM-hopea Syötteen vaativissa maastoissa. Huikeaa oli myös peräti viiden Kyssiläisen nuoren valinta Suunnistusliiton aluevalmennusryhmään. Sanomattakin lienee selvää, että tämäkin oli eniten Kaakon alueelta!

Kaikki näyttää siis tosi hyvältä tulevaisuutta ajatellen. En halua luoda ylimääräisiä paineita meidän lupauksille nuorille ja heidän taustajoukoilleen, mutta totean, että vuonna 2015 Nuorten Jukola suunnistetaan Raaseporissa ja viimeistään siellä ns. ”pankki saattaa KyS:n osalta räjähtää”.

Viime vuosien aikana olemme KySsissä tietoisesti pidättäytyneet isompien kilpailuiden järjestämisestä. Syy on ollut selvä: olemme halunneet keskittää voimavaramme

Tekstejä ja kuvia toimittivat

Markus Gango
Minni Halinen
Petri Hiironen
Päivi Julku
Pauli Kainiemi
Miikka Kaira
Juhani Karjalainen
Maria Kurhinen
Reima Lavikainen
Jyrki Metsola
Ari Mäntynen
Antti Pasi
Mauno Rapo
Kauko Salonen
Kaisa Snell
Marja Streng
Anna Svahn
Sanna Villikka
Jussi Virtanen
Aino Väyrynen
Marja Währn
Kannen kuva: Harri Hytönen

Yhteen kokosi

Mika Kilpinen,
p. 040 481 4291
mika.kilpinen@kopioklubi.fi

Lehden tulosti

Kopioklubi Oy

kaikkean siihen muuhun toimintaan, jota olen jo tässä kirjoituksessani esille tuonut. Mutta... kun sitten KyS kisat järjestää, niin "priimaa tuppaa tulemaan". Tällä kaudella seuramme ja erityisesti Kairan Miikan suurponnistus olivat avoimet sprintin aluemestaruuskilpailut Kotkassa. Järjestelyt menivät hienosti ja myönteistä palautetta saimme aina Suunnistaja-lehteä myöten.

Joskus kuulee kysyttävän, että mitä seura tarjoaa minulle? Tähän on hyvä vastata, että "ei mitään seuraa ole olemassa, seura olemme me". Tällä tarkoitan sitä, että se, mitä seura tarjoaa, riippuu täysin siitä, kuinka aktiivisia seuratoimijoita itse kukin olemme. Tarvitsemme suunnistuskoulun ohjaajia, valmentajia, Rannikkorastien ratamestareita, tapahtumajärjestäjiä, ravintolan pitäjiä, tiedottajia ja monia monia muita henkilöitä. Isolla tai pienellä panostuksella, kaikki ovat tärkeitä.

Kun seuramme 10 vuoden päästä juhlii tasalukuja, niin mistä 70-vuo-

tias KyS on tuolloin tehty? Uskon, että samoista elementeistä kuin nyt lisätynä selkeästi kasvaneella panostuksella ja menestyksellä aikuisten edustussuunnistuksen osalta. Jäseniä seurassamme lienee jo yli 500, Rannikkorasteille osallistuu viikoittain kolmisensataa suunnistajaa, nuoret suunnistajamme ovat pysyvästi Nuorten Jukolan palkintosijoilla ja nuoria suunnistajiamme edustaa maattamme nuorten MM- ja EM-kisoissa. Ja... myös aikuisia. Sillä... minusta seurassamme on nyt sellainen henki ja pörinä, että muuttoaalto seurassamme pois on kääntynyt selkeästi ja pysyvästi toisinpäin: KySiin halutaan tulla ja siellä halutaan pysyä.

Onnittelut meille kaikille! Kyssiläisyys on tauti, johon ei ole parannuskeinoa ja hyvä niin.

Jyrki Metsola

Kyssiläisyystaudin kantaja jo vuodesta 1989

Teksti on lyhennelmä / mukaelma KyS:n 60-vuotisjuhlien puheesta.

KyS:n jäsenmaksut

Tämän KySsiläisen mukana on erillinen liite, jossa on myös nämä ohjeet jäsenmaksun maksamisesta vuodelle 2014. Liitteen alaosassa on tilisiirtolomake niille, jotka eivät maksa automaattilla tai netissä.

Jäsenmaksujen eräpäivä on 31.1.2014. Jos haluatte maksaa jäsenmaksun heti, laittakaa kuitenkin eräpäiväksi vasta joku tammikuun päivä, niin kirjanpitäjän ei tarvitse sumplia niitä vuodenvaihteen kirjanpidossa siirtyvien erien kautta ensi vuodelle.

Tilinumero on FI77 5172 0220 0249 22 ja vuosikokouksen päättämät maksut:

Aikuiset 40 €
16-vuotiaat ja nuoremmat 25 €
Perhemaksu 80 €

Uusien jäsenten tiedot, osoitteenmuutokset yms. seuran jäsensihteerille Marja Strengille, puh. 044 311 1242 tai sähköpostitse marja.streng@kymp.net.

Hyvää Joulua!

Iloisia ilmeitä ja punaisia paitoja suunnistuskoulussa

Huhtikuussa kokoontui Mussalon koululle kuutisenkymmentä suunnistuksesta kiinnostunutta lasta vanhempineen. Koulun piha oli täynnä vipinää, kun illan ohjelmassa ollut rastibongaus pääsi vauhtiin. Viileässä kevätsäässä saatiin hieno alku Kyssin suunnistuskoululle. Startin jälkeen suunnistuskoulu kokoontui vielä kesän aikana yhteensä viisitoista kertaa.

Suunnistuskoulun ohjelma oli vaihteleva ja monipuolinen. Välillä harjoiteltiin metsässä kompassin käyttöä, suunnistettiin perhoslenkkejä, tutustuttiin itsensä paikantamiseen, valettiin Valkmusan kansallispuistossa ja jahdattiin rasteja. Kävimme myös toukokuussa VeVen suunnistuskoulun vieraina Haminassa, ja kesäkuussa saimme VeVen juniorit mukaan meidän harjoituksiimme. Uinti kuului monesti ohjelmaan harjoitusten jälkeen, ja joskus vedessä vierähti aikaa kauemmin kuin metsässä!

Ennen Kymenlaakson Nuorten Rasticupin osakilpailuja harjoittelimme siimaradalla emit-leimasimen käyttöä ja kilpailurutiineja. Koululaiset lähtivät innolla mukaan rasticupiin, ja ensimmäisessä osakilpailussa vilisti peräti 37 Kyssiläistä. Innokkuus ei onneksi loppunut siihen, sillä vielä cupin päätöskilpailussa nähtiin 32 seuramme punapaitaa.

Joonas Hokkanen ottaa lennokkaan loppukirin Nuorten RastiCupin päätöskilpailussa Haminassa.

Kesän suunnistuskoulu oli koko seuralle mittava ponnistus. Ohjelmaa suunniteltiin talven aikana, ja kun pasmat olivat suurin piirtein selvät, oli löydettävä ratamestarit harjoituksille. Kauden aikana ratamestari-, suunnittelu-

ja ohjaustehtäviin osallistuikin lähes kolmekymmentä seuran aktiivia. Tällä kaudella saimme korvaamatonta apua myös lasten vanhemmilta, jotka olivat esimerkiksi mukana toiminnassa. Ilahduttavaa oli myös, että olimme saaneet Pyhtäältä mukaan peräti 13 lasta vanhempineen.

Kiiskien perhe mukana jo toistamiseen

Olavi (6 v.) ja Aliisa Kiiski (8 v.) olivat jo toista kertaa suunnistuskoulussa. ”Kävimme ensimmäisen kerran suunnistuskoulun jo viime kaudella, ja keväällä lapset olivat taas innolla lähdössä mukaan”, kertoo perheen isä Mikko. Perhe viihtyi tälläkin kertaa suunnistuskoulussa hyvin. ”Suunnistuskoulussa oli mukavaa. Erilaiset maastot ja vaihtelevat harjoitukset pitivät mielenkiintoa yllä. Nuorten harjoituksiin yhdistetty suunnistuskoulu toimi mielestämme hienosti, ja läpi kauden kulkeva ohjelma satoi suunnistuskoululaiset mukavasti seuran toimintaan.”

Olavi Kiiski keskittymässä ennen starttia Nuorten RastiCupin viimeisessä osakilpailussa Haminassa.

Olavin mieleen kauden suunnistuskoulusta jäi erityisesti kurssikaveri Rasmuksen kanssa yhdessä suunniteltu RR-rata. Kauden ehdoton kohokohta oli kuitenkin Nuorten RastiCupin avauskilpailusta saatu palkinto: ruislimppu! Aliisalle on puolestaan jäänyt mukavana muistona mieleen pienryhmissä tehty karttahaarjitus Hurukselan tien varresta. ”Parasta tuntui olevan yhdessä kavereiden kanssa touhuaminen ja rastien löytämisen riemu. Kilpailuista saadut pikkupalkinnot motivoivat myös kovasti ja jättivät hyvän mielen”, toteaa Mikko Kiiski.

Kiiskien perhe aikoo jatkaa suunnistusharrastusta myös ensi kesänä. Kysyttäessä parannusehdotuksia ensi kaudelle, Mikolla tulee päällimmäisenä mieleen ohjaajien ohjeistaminen: ”Lyhyt kuvaus kuten:

'1. rastille mentäessä ohjaa reitti kallioiden kautta' ja '2. rastille mentäessä seuraa jyrkänteen reunaan' tai muu vastaavan tyylinen muistilappu reitinvalintaan liittyen on varmasti riittävä. Ajatuksena on varmistaa, että myös vähemmän suunnistaneiden ryhmissä osataan kertoa ratoihin ja maastoihin liittyvistä asioista."

Aliisa Kiiski piti erityisesti karttajarjoituksesta Hurukselan tien varressa.

Vanhemmat onnistumisten takana

Suunnistuskoulun rehtorina toiminut Anu Soini oli ensimmäistä kertaa suunnistuskoulun vetovastuussa, vaikka hän on ollut mukana erilaisissa ohjaustehtävissä jo neljänä vuonna. "Taisimme olla mukana ensimmäistä kertaa kun lapset olivat seitsemänvuotiaita. Silloin koko perhe hurahti suunnistukseen", muistelee Anu.

"Suunnistuskoulun tavoitteena on ollut, että jokainen lapsi saisi rauhassa tutustua suunnistukseen lajina, ja itse pikkuhiljaa oivaltaen laajentaa suunnistusajatteluaan. Suunnistaen opitaan rohkeutta kulkea metsässä sekä saadaa positiivisia kokemuksia liikunnasta."

Anu painottaa, että vanhempien mukana olo on suunnistuksessa usein tärkeää: aikuisten esimerkkiä, turvaa ja ohjausta tarvitaan monissa harjoituksissa. Toisaalta myös vanhemmat voivat löytää liikkumisen ilon ja koko perhettä yhdistävän harrastuksen: "Suunnistuskoulun oppeja voi vanhempien kanssa soveltaa ihan oikeaan suunnistukseen kuntorasteilla jo hyvin varhaisessa vaiheessa."

Anulle on jäänyt hyviä muistoja kesän suunnistuskoulusta. "Kun ajattelen mennyttä kesää ja suunnistuskoulua, niin ensimmäiseksi alkaa hymyilyttää, sillä niin ihania ja innostuneita lapset olivat. He olivat täysillä mukana koko tunneskaalalla. Näin jälkikäteen haluaisinkin kiittää kesän 2013 suunnistuskouluun osallistuneiden vanhempia. Koimme hienoja hetkiä metsän siimeksessä, ja toivottavasti näemme uudelleen ensi vuonna", hehkuu Anu silmät loistaen.

Markus Gango

Suunnistuskoulun rehtori Anu Soini hurahti suunnistukseen kun kaksoslapset Otto ja Mette olivat seitsemänvuotiaina ensimmäistä kertaa suunnistuskoulussa.

Helmisen Lasse oli tärkeä KyS:lle

Lauri Helminen 1943 - 2013

Laurin nuoruusvuosien ja asevelvollisuusajan jälkeen suunnistuksen kannalta kävi ”säkä”, Lasse löysi suunnistuksen ja suunnistus Lassen. Solmiutui lähes elinikäinen liitto, minkä alkutaipaleella merkittävänä taustavoimana ja innostajana oli Raino Rainio, sittemmin seuran kunniajäseneksi valittu grand old man. Lasse oli monipuolinen palloilija nuoruusvuosinaan, taitavakin. Suunnistajana hän oli pitkän aikaa yksi KyS:n Tiomilan ja Jukolan ykkösjoukkueen vakiokalustoa ja sai sijoittua Jukolan arvostettuun kymppisakkiin. Reserviläiskilpailuissa, mukana kesäkilpailuissa keskei-

sessä asemassa suunnistus, Lasse oli maan huipputasoa.

Lassen sydän sykki voimakkaasti omalle seuralle. Hänestä tuli KyS:lle elintärkeä monen alan toimija. Lasse oli ns. ”nuori vihainen mies”, kun hän ensimmäistä kertaa pääsi seuran johtokuntaan jo 1967. Oli tärkeää, että hän joutui näkemään kokonaisuuden, toiminnan ja talousasiat. Aktiivitoiminta jatkui sihteerin tehtävissä 68-71, rahastonhoitajana 72-78 jne. Tähän jaksoon ajoittui jo vaativa SM-viestien pääratamestarina toimiminen. Uskomattoman pitkäjänteistä työtä hän teki, (onneksi seurallamme oli muitakin pyyteettömästi työskenteleviä jäseniä) suunnistuskarttojen laadinnassa. Ensimmäinen seuran voimannäyte oli runsaasti käytetty Mussalon kartta. Saihan Lasse tunnustustakin, mm. seuramme pöytästandaarin numero kuusi. Lisäksi hänelle myönnettiin SSL:n hopeinen ansiomerkki.

Ilmeisen oikeassa ovat ne seuran jäsenet, jotka pitävät Lassen toiminnan tärkeimpänä puolena hänen aktiivisuuttaan erilaisten projektien suhteen. Kuten hänen kartoittajakollegansa sanoi, Lasse ikään kuin polkaisi käyntiin erityisesti kilpailujen järjestämisoikeuden saamisen KyS:lle. Se vaati rohkeutta ja se vaati sitoutumista. Niihin tehtäviin, joihin Lasse paneutui, hän perehtyi tarkasti ja sisukkaasti. 1967 alkanut seuratoiminta jatkui 1990-luvullekin, sillä Lasse oli mm. vpj:na, kartta- ja kilpailujaoston ja talousosaston jäsenenä, ratamestari-tehtävistä puhumattakaan. KyS:n 50-vuotispapereista Lassen nimi löytyy kohdasta ”Muut toimintaan vahvan panoksensa antaneita”.

Lassen viimeinen emit-leimaus tapahtui syyskesän hämyssä. Muisto hänestä kannustakoon nykytoimitsijoita samaan antautumukselliseen asenteeseen. Näin seura parhaiten kunnioittaa ansiokkaan jäsenensä muistoa. Rastilippu liehuu lempeässä merituulella kunnioitavassa suruasennossa.

Juhani Karjalainen

Parituhatta suunnistajaa keväällä Kiviniemen metsiin

Yli 2000 suunnistajaa osallistuu 13. toukokuuta järjestäviin testikilpailuihin. Kisat järjestetään Siltakylän ja Kiviniemen välisessä suunnistuksellisesti lähes neitseellisessä maastossa, ja valiosarjoihin odotetaan maamme parhaimmistoa.

Järjestävän seuran Kymin Suunnistajien edustajat kävivät pyytämässä kunnanjohtaja Pentti Toivasta suunnistuskisan suojelijaksi.

Pyhtään testikilpailu on toinen kevään tärkeimmistä suunnistustapahtumasta. Sa-

maan aikaan juostaan näet myös Mäntässä vastaavat testit. Joka tapauksessa Siltakylän metsästysmajalle on tulossa tuona keväisenä lauantaan maamme ehdotonta kärkeä.

Kiviniemen maastossa ei ole aikoihin suunnistettu, ja siksi työryhmä Lauri Helminen, Hannu Kainlahti ja Martti Kääriä on valmistamassa aiemman peruskartan tilalle uutta mittakaavassa 1:15 000. Samat miehet toimivat myös ratamestareina. Kilpailun johdossa on Sakari Mattila.

Pääratamestari Lauri Helminen (vas.), kilpailun johtaja Sakari Mattila ja tiedottaja Hannu Levänen Kymin Suunnistajista kävivät pyytämässä kunnanjohtaja Pentti Toivasta Testikilpailun suojelijaksi. Toivanen ilmoitti suostuvansa tehtävään mieliihyvin.

Matkan varrelta: Lehtileike Pyhtäänlehdessä 1.3.1989

Suunnistava perhe Svahn

Perheemme suunnistusharrastus alkoi Rannikkorasteilla toukokuussa 2010. Anna halusi löytää hyvän musiikkapaikan ja kuntosuunnistus vaikutti parhaimmalta keinolta tutustua lähimetsiin. Partioaikojen suurpiirteinen tapa suunnistaa ei kuitenkaan toiminut Alhovuoren pienipiirteisessä maastossa eikä Anna päässyt rataa läpi ennen maalin sulkeutumista. Uusi yritys Pahavuorella, tällä kertaa lasten kanssa, meni jo paremmin. C-rata saatiin kierrettyä, tosin väärään suuntaan, kun viimeinen rasti sattui löytymään ensimmäisenä. Peter ylipuhuttiin mukaan Purolaan. Hän oli suunnistanut edellisen kerran armeijassa eikä tiheä metsä ollut hänen lempipaikojaan. Kuitenkin, kun muutama Rannikkorasti oli käyty, ei ”kumparikävely” enää tyydyttänyt meno- haluja, vaan Peter hankki peukalo- kompassin, GPS -seurannan ja alkoi viettää aikaansa Reittihärvelissä pummejansa manaillen.

Lapset saivat tarpeekseen äidin hitaudesta kesällä 2011 ja ryhtyivät kiertämään itsenäisesti D- ja C-ratoja. Kaudeksi 2012 hankittiin kaikille nastakengät ja EMIT-kortit. KyS:n nuorisotoiminta kutsui Isabellan ja

Jonatanin mukaansa ja he osallistuivat ensimmäiseen rasti Cupiinsa Honkalassa elokuussa. Isabella voitti oman sarjansa ja innostus suunnistuksen jatkamiseen moninkertaistui. Peter tutustui pyöräsuunnistukseen Loka-ajoissa, yösuunnistukseen KotHam Cupissa ja hiihtosuunnistukseen Rieskarasteilla. Perheen suunnistusintoa kuvaa sekin, että lasten suunnittelema ”piparkakkutalo” oli jouluna 2012 suunnistus- maasto.

Kesä 2013 alkoi vappurasteilta. Isabella ja Jonatan kiersivät Kaakon nuorten kisoissa ja osallistuivat Leimaus-leirille. Koko perhe oli mukana Jukolan ja Venlojen

viestissä, Jonatan tosin vielä kannustajan roolissa. Peter värvättiin jäseneksi Rannikkorastijaostoon ja hän oli ensi kertaa ratamestarina. Lentokentällä pyöräiltiin silloin Rannikkorastien historian ensimmäinen pyöräsuunnistus.

Suunnistuksesta olemme saaneet mukavan, keskittymistä ja kuntoa vaativan lisän harjoituskalenteriin, jossa lapsilla on myös sulkapalloa, Peterillä ampumahiihtoa ja yhdessä Annan kanssa maastopyöräilyä ja purjehdusta. Marjapaikkojakin on löytynyt. Mustikoita on kerätty mm. Ohrakankaalta.

Anna Svahn

Yläkuva: Svahnit Jämsä-Jukolassa. Alakuva: Piparkakkutalojen aatelia!

LEIMAUS 11.6.- 14.6.2013

Tiistai-aamuna lähdimme kohti Vierumäkeä Vehkalahden Veikkojen kanssa yhteisellä bussikuljetuksella. Kauan odotettu leiri saattoi alkaa. Bussimatalla kaikki olivat innoissaan leiristä. Parin tunnin ajon jälkeen saavuimme Vierumäen urheiluopistoon. Hotellihuoneet eivät olleet vielä lunastettavissa, joten jouduimme vaihtamaan ensimmäistä suunnistusharjoitusta varten varusteet urheiluhallissa. Sieltä kävelimme harjoituksen lähtöpaikalle.

Ensimmäinen harjoitus sijaitsi Kalatonlammella. Siellä saimme suunnistaa normaalikartalla soisessa ja helppokulkuisessa kangasmaastossa. Harjoituksen jälkeen suuntasimme hotellille (Scandic Vierumäki). Aluksi huoneiden saamisessa oli ongelmia ja huonejärjestelyjä jouduttiin muuttamaan. Illalla oli vielä extra-harjoituksena yösuunnistus. Sinne osallistui Kyssistä vain vanhimmat. Pimeä ei vielä ehtinyt yllättää, joten suunnistus käytiin hämärässä ja polkurikossa maastossa.

Keskiviikko aamuna suunnistimme Karhumetsässä. Siellä oli luvassa suuntaharjoitus ilman korkeuskäyriä. Lisäksi kartalta oli poistettu muitakin merkkejä, kuten kivet. Rata oli melko vaativa ja vaikeakulkuinen. Päivällä menimme Vierumäen urheiluhallille pelailemaan koripalloa seurakavereiden kanssa.

Iltapäivän harjoituksessa saimme vaihteeksi suunnistaa sprinttiä urheiluopiston ympäristössä. Rata oli nopea ja osittain mäkinen. Haasteellisen tästä radasta teki erikseen merkityt kielletyt alueet sekä lähekkäiset rastit, joten koodien kanssa piti olla tarkkana. Uni maistui hyvin, koska leiriä oli takana jo pari päivää ja jaloissa tuntui jo. Leiri oli nyt puolella välissä.

Seuraavana aamuna suunnistimme

Saarijärvellä. Harjoituksena oli ns. Donitsi-harjoitus suppamaastossa. Kartasta oli poistettu osittain alueita ja merkitty ne vain valkoisella. Siellä piti olla koko ajan valppaana omasta sijainnista. Maasto oli todella mäkistä, korkeuskäyriä oli useampia. Harjoitus käytiin monien isojen järvien ympäröimänä.

Päivän toinen harjoitus käytiin kartalla Lohilammet. Luvassa oli erittäin haastava käyräharjoitus pienpiirteisessä maastossa. Kartalta oli poistettu teitä ja polkuja. Tämä harjoitus ei sujunut kaikilta suunnitelman mukaan (Roosa R. ja Milla tietävät mistä kyse ;)). Illalla oli leiridisco, jota oltiinkin odotettu jo koko leirin ajan. Discossa oli mukavaa

tutussa kaveriporukassa sekä tutustua muiden seurojen suunnistajiin.

Lähtöaamuna suunnistimme vielä leirikisan, sinne Kyssiltä osallistui kolme joukkuetta ja paras näistä sijoittui jopa kymmenen parhaan joukkoon :). Tämän jälkeen oli aika pakata laukut ja suunnata kohti Kotkaa.

Mukavia kavereita, yhdessä oleilua, hyvää ruokaa, mielenkiintoisia ja opettavia suunnistusharjoituksia ja kesän parhaimpia kokemuksia ja muistoja. Näistä kaikista koostui vuoden 2013 leimausleiri:). Kiitos kaikille mukanaolijoille, ensi vuonna uudestaan!

Roosa R ja Venla :)

Menomatalla hieman vielä jännitti ja ilmeet pysyivät vakavina....

...mutta perillä poseraattiin jo vapautuneesti!

Leimaus2014 –leirille

Ensi kesän Leimaus-leiri pidetään Rovaniemen Ounasvaaralla 3. – 6.6.2014. Tämä nykyisin vuosittain järjestettävä nuorien suunnistajien suurleiri on tarkoitettu kaikille 8 – 18 -vuotiaille nuorille suunnistuksen harrastajille sekä heidän ohjaajilleen. Lisäksi leirille osallistuu myös Nuorten MM-kisoihin matkaava maa-joukkue viimeistelyleirin merkeissä. Leimaus2014-leirin järjestävät yhteistyössä Lapin Urheiluopisto ja Ounasvaaran Hiihtoseura.

Ounasvaaralla on nuorille suunnistajille tarjolla haastava harjoitusviikko upeissa vaaramaisemissa Napapiirin tuntumassa keskiyön auringon alla. Leimausleirillä on mahdollista harjoitella suunnistusta omalla tasollaan, sillä valittavana on kuusi eri taitotasoa (RR, TR, taso 1., taso 2., teho ja pro). Tänä vuonna uutena taitotasona on tarjolla pro-taso, joka on tarkoitettu 15 – 18-vuotiaille määrätietoisesti ja systemaattisesti harjoitteleville nuorille. Tarkemmat tasokuvaukset löytyvät Leimaus2014-leirin kotisivuilta: www.leimaus2014.fi. Samaiselta sivustolta löytyy myös muuta lisäinfoa leiristä.

Tällä hetkellä Leimaus2014-leirille ilmoittautuneita on jo yli 1200. Kymin Suunnistajatkin ovat ahkerasti käyneet Leimausleireillä eri puolilla Suomea ja tarkoitus on myös ensi kesänä suunnata yhdessä kohti Ounasvaaraa. Kymin Suunnistajille on varattu Ounasvaaralta 30 huonemajoituspaikkaa. Leiripaikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä, joten mikäli olet lähdössä ensi kesänä Leimaus-leirille, niin ilmoittaudu mahdollisimman pian Villikan Sannalle. Leiri-ilmoittautumiset hoidetaan kootusti seuran kautta. Tarkemmat ilmoittautumishojeet löydät tämän artikkelin lopusta.

Leirin hinta on tänä vuonna 219€/leiriläinen. Hintaan sisältyy majoituksen lisäksi ohjelman mukaiset ruokailut, suunnistusharjoitukset, monenlaista oheisohjelmaa sekä

leirilehden. Lisäksi leirin kustannuksiin tulee mukaan matkakustannukset, jotka tänä vuonna nousevat edellisvuosia suuremmiksi pitkän matkan takia. Leimausleirille pyritään järjestämään yhteiskuljetus joko junalla, autolla tai lentäen. Alustavien selvitysten mukaan edestakaiset matkakustannukset nousevat yli 100€/leiriläinen. Erityisesti niitä, jotka ovat kiinnostuneet yhteiskuljetusmahdollisuudesta, pyydetään ilmoittautumaan helmikuun loppuun mennessä kuljetusvarausten takia.

Leirille tarvitaan myös ohjaajia. Seuraohjaajat vastaavat oman seuran nuorten ohjaamisesta niin harjoituksissa kuin muuna leiriaikana. Seura osallistuu niiden seuraohjaajien osallistumismaksuihin, jotka osallistuvat ryhmäohjaajan tehtäviin. 10-vuotiailla ja sitä nuoremilla leiriläisillä tulee olla huoltaja mukana. Ohjaajan leirimaksu on 199€/ohjaaja.

Leimaus-leirillä on perinteisesti viihdytty hyvin. Kotiin tuomisina leiriltä on aina tullut runsaasti hyviä ja erilaisia suunnistuskokemuksia uusissa maastoissa, mukavia hetkiä niin uusien kuin vanhojen ystävien seurassa ja lisäksi usein on päästy kokeilemaan jotain ihan uutta ja mukavaa juttuakin! Lähdetään jälleen joukolla leimausleirille ja kohti Rovaniemeä!

Leimaus-leiriterveisin Sanna

Ilmoittaudu mukaan!

Ilmoittautumiset Leimaus2014 –leirille Sannalle s-postilla helmikuun loppuun mennessä: villikka.sanna@gmail.com.

Laita viestiin:

- leiriläisen/seuraohjaajan nimi
- syntymävuosi
- tasoryhmä (RR, TR, taso1, taso2, teho, pro)
- vakuutus: lisenssi/Nuori Suunta –kortti/ei vakuutusta
- lisenssinro
- tiedot erityisruokavaliosta
- toive yhteiskuljetuksesta / tieto omasta kuljetuksesta

Ilmoittautumisia voi muokata /perua 15.4.2014 asti. Sen jälkeen ilmoittautumiset ovat sitovia. Kuljetusvarausten sitovuudesta ilmoitetaan myöhemmin.

Lisätietoja www.leimaus2014.fi sekä myöhemmin talven aikana Kymin Suunnistajien kotisivuilla www.kyminsuunnistajat.fi.

KOKEMUKSIA RASTI- JAHDISTA SOMEROLLA 20.10.2013

Tänä vuonna olin päättänyt osallistua Halikko-viestiin, koska samalla vierailisin tyttäreni luona Turussa ja voisin seuraavana päivänä sunnuntaina osallistua Rastijahtiin Somerolla. Olin tästä Rastijahdista kuullut aikaisemmin Salosen Kaukolta joka kertoi, että kyseessä on pitkät matkat ja yhteislähdöt.

Turussa vietetyn yön jälkeen sunnuntaiaamu valkeni kirkkaana, Turussa oli – 4 astetta. Saavuttuani kisakeskukseen oli pakkasta enää 2,5 astetta mutta aurinko lämmitti jo hiukan. Kilpailuohjeet olin lukenut netistä jo aikaisemmin joten tyydyin kisakeskuksessa lukemaan saman seuran, Someron Esa, järjestämästä Sikasuunnistuksesta joka pidetään aina toukokuussa.

Koska kyseessä oli yhteislähdöt oli lähdöt porrastettu neljään ryhmään. Oman sarjani lähtöaika oli 12:00 mutta ensimmäinen lähtö oli ollut jo 11:00, seuraavat 11:20 ja 11:40. Lapsilla oli väliaikalähdöt.

Kisakeskuksesta oli 1,6 km lähtöön ja hiukan siinä kädet kylmenivät kun olin unohtanut sormikkaat kotiin. Lähtöpaikalla piti etsiä aurinkoinen paikka jossa lämmitellä ja vertyllä. Pikku hiljaa paikalle kerääntyi myös muita suunnistajia ja siinä kuunnelllessani heidän juttujaan ”että missä järjestyksessä ne rastit piti käydä” hiipi mieleeni epäily, että mihinkä kisaan olen oikeastaan ilmoittautunut.

Asia piti tarkistaa toimitsijalta joka sitten selitti, että rastit ovat kolmen rastin ryhmissä jotka saa kiertää miten parhaakseen näkee. Sitten kun kaikki ryhmä rastit on kierretty, joita oli kolme ryhmää, alkaa normaali suunnistus kohti maalia. Tämä osuus olisi putkiosuus.

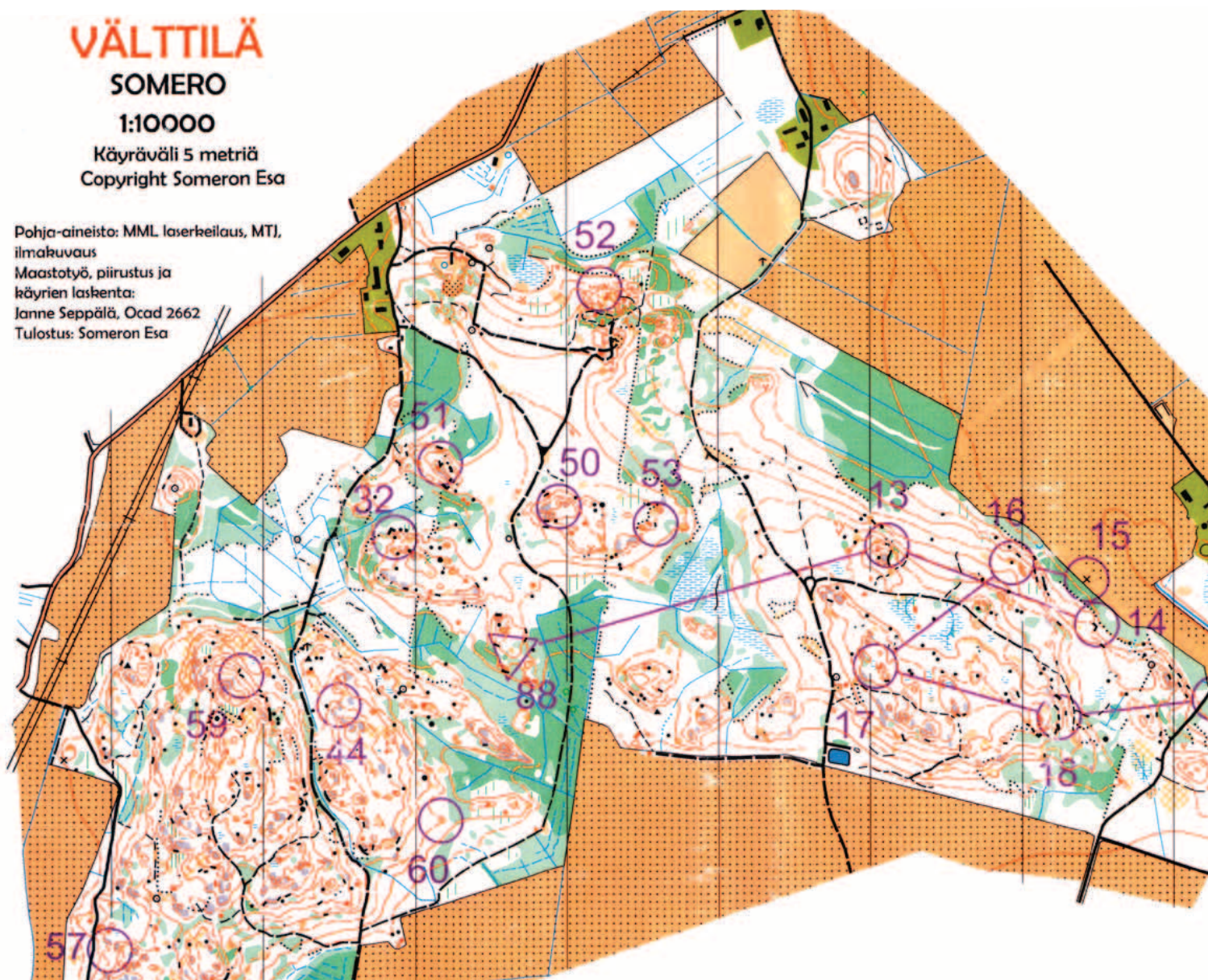
VÄLTILÄ

SOMERO

1:10000

Käyräväli 5 metriä
Copyright Someron Esa

Pohja-aineisto: MML laserkeilaus, MTJ,
ilmakuvaus
Maastotyö, piirustus ja
käyrien laskenta:
Janne Seppälä, Ocad 2662
Tulostus: Someron Esa

Kohta toinen toimitsija huusi suunnistajat lähtöpaikalle, pienen kallionyppylän päälle. Kartat oli asetettu maahan niin, että joka toisella suunnistajalla lähtösuunta oli etelään ja joka toisella pohjoiseen! Lisäksi toimitsija huomatti, että lähtöä ei ole merkitty karttaan ja, että keskusrasti on 50 m lähtöpaikasta etelään!

Kohta kajahtikin lähtölaukaus mutta kaikki pysyivät paikallaan ja alkoivat kääntää karttaa käsissään ja ottamaan suuntia. Aika nopeasti selvisi, että keskusrasti on nro 88 ja, että lähtö on kallionyppylällä siitä 50 m pohjoiseen. Selvitin myös, että kierrän ensimmäiset 3 rastia järjestyksessä 51, 52 ja 53. Sitten vain kompassilla suunta kohti rastia 51 joka näytti olevan aika lailla pohjoisessa. Todettakoon, että olin viimeisimpien joukossa jotka lähdöstä lähtivät matkaan. Sen verran tämä uusi kilpailumuoto taisi hämätä, että suunnanoton jälkeen kun läksin ”juoksentelemaan” kohti pohjoista iski vanha perusynti: en vilkaissut kompassin osoittamaa suuntaa. Sillä hetken päästä epäilin juoksevani kuviorajaa väärään suuntaan. Asia piti tarkistaa toiselta suunnistajalta jolloin selvisi, että juoksin kohti etelää! Ei muuta kuin täyskäännös ja uusi suunta kohti rastia 51 ja nyt katse

tiukasti kompassissa. Tämän episodin jälkeen 3 ensimmäistä rastia löytyivät kuitenkin hyvin.

Takaisin keskusrastilla otin suunnan rastille 44 (olin jo päättänyt kiertää seuraavat 3 rastia järjestyksessä: 44, 59 ja 57). Se löytyi hyvin ja sitten suunta 59:lle. Mielessä takoi koko ajan ajatus, että rasti on mäen vastakkaisella puolella. Sinne siis ja sitten ihmetelyä, että missä se rasti on! Aikani haahuiltuani rupesin tutkimaan karttaa hiukan tarkemmin ja vasta sitten älysin, että rastihan on mäen tulopuolella. Sen jälkeen rasti löytyi heti. Taisi olla maan lisäksi myös pääkin vielä jäässä!

Tästä sisuuntuneena kiipesin mäen päälle ja sieltä suunta pellon ja

tien kulmaan ja tietä pitkin rastille 57 joka löytyi heti. Sitten taas tietä ja polkua pitkin keskusrastille. Matkalla päätin kiertää seuraavat 3 rastia järjestyksessä 50, 32 ja

60. Nämä rastit sujuivat ongelmitta.

Sitten taas keskusrastilla ja normaali suunnistus edessä. Päätin kiertää vihreän vasemmalta ja muistin myös, että lähtöviitoitus tuli samaa kautta. Niin siinä sitten kävi, että juoksin lähtöviitoitusta takaisin puoleenväliin rastiväliä ja vasta suon puolella välissä käännin lähtöviitoituksesta pois (liekö ratamestari tehnyt rastivälin 88-13 tarkoituksella vai vahingossa näin mutta hyvä oli viitoitusta pitkin juoksennella!). Loppuosuus sujui suu-remmitta ongelmitta mutta rastipisteet olivat hyvinkin tarkkoja. Mainittakoon, että rasti 15 oli traktori joka oli ajettu parkkiin pellolle (se oli yleisörasti). Onneksi pelto oli varjon puolella ja maa oli vielä jäässä sillä muuten se olisi ollut aika kuraveliä perjantain sateen jäljiltä.

Loppuviitoituksella ei enää ollut ruhkaa joten sain, ennen maalileimausta, kuulla kuuluttajalta että olen 12 sarjassani. Sarjassani oli 17 osallistujaa. Loppuaika 6,8 km matkalla oli 1.26.05. Eli meni huonommin kuin Halikossa edellisenä päivänä. Hiukan nuo isot virheet alussa harmittivat.

Muutoin kokemus oli mukava. Oli yhteislähtökisa mutta kuitenkin sai tehdä omaa suunnistusta koko ajan. Voisiko tällaista kokeilla Rannikkorasteilla 2014?

Tiedoksi, että 2014 Halikko ja Rastijahti järjestetään jo syyskuun puolivälissä 13-14.9. Jos kiinnostusta löytyy niin kannattaa kokeilla myös Rastijahti, sillä luultavasti kelit ovat lämpöisemmät kuin lokakuun puolivälissä.

Ari Mäntynen

H50	6,8 km	
51	↓	○
52	○	○
53	mm	1,2
4 88	○	○
44	↗	○
57	↓	
59	↓	mm
8 88	○	○
32	←	1,3
50	↗	
60	↗	○
12 88	○	○
13 164	↑	1,0
14 151	↑	2,0
15 126	×	
16 159	↓	1,4
17 152		
18 154		1,5
19 123	◇	←
220 m		

Fin5

**Suunnistusviikko
Kuusamo 6.-12.7.2014**

SUOSITTELEE!

Lähde mukaan rastiviikolle! Seurallemme varattu majoitustilaa, katso lisää keskustelupalstaltamme. Ilmoittautuminen Irman kautta, huomioi ilmoittautumiskynnykset:

Sarjat	28.2.2014 mennessä €/vko €/pv	31.5.2014 mennessä €/vko €/pv	Jälki 16.6.2014 mennessä €/vko €/pv
Valio	105 23	125 27	150 40
H/D 8-16	50 12	60 14	75 18
Muut	98 23	115 25	140 35
			Paikanpäällä
Kunto			50 12
Kunto-RR/ Perhe-RR Kuntolapset			30 7
Rastiralli			15 4

<http://2014.fin5.fi/>

Sähäkkä 60-vuotissprintti

60-vuotias KyS juhlisti merkkivuottaan modernisti järjestämällä kansallisen sprinttisuunnistuskilpailun elokuun puolivälissä. Samassa yhteydessä juostiin Kaakon aluemestaruuksista. Kaikin puolin sähäkkä tapahtuma keräsi mukavasti reilut 200 osallistujaa Kotkansaarelle. Sprinttikisaa voidaan pitää kaikin puolin onnistuneena tapahtumana.

Sprinttisuunnistus sai mukavaa nostetta heinäkuussa Vuokatissa järjestetyissä suunnistuksen MM-kisoissa, kun Märten Boström ja Venla Niemi toivat Suomelle riemukkaat kulta- ja pronssimitalit. Lieneekö tämä osasyynä, että sunnuntaina 18.8. järjestetty Kymin Suunnistajien juhlasprintti keräsi lähes 250 osallistujaa. Alkuperäisodotus oli enimmillään 200 osallistujaa, joten sekin ylitettiin. Vertailun vuoksi vuoden 2012 aluesprintissä oli 56 osallistujaa. Pääosa elokuun osallistujista oli Kaakon alueelta, joten osallistujamäärä olisi voinut olla vieläkin suurempi, jos muut alueet eivät olisi siirtäneet omia mestaruuskilpailujaan jälkikäteen samalle päivälle. Kilpailualueeksi oli valikoitu jo syksyllä 2011 Haukkavuoren ympäristö Kotkansaarella. Kisan jälkeisissä kommentteissa alue sai kiitosta monipuolisuudestaan. Keskuskoulun piha-alue, Vanhan Sairaalan alue ja Kotekon ympäristö toivat perinteistä kaupunkisprinttimaastoa ja Haukkavuoren kallioalue taas haastavaa maastoelementtiä ja fyysisyyttä. ”Kauhun sekaisella pelolla siirryin kallioalueelle”, totesi eräs sprinttispesialisti.

Kilpailullisesti sprinttikilpailu onnistui erinomaisesti. Miesten pääsarjassa Henrik Väisäselä taisi osua syyskauden paras menopäivä ja Henrik otti puolen minuutin kaulan seuraavaan. Henkan vauhdista kertoo, että ratamestarin ihanneaika alittui melkein minuutilla ja Reittihärvelistä päätellen reitinvalinnoilla olisi voinut ottaa ainakin sellaiset 15 sekuntia vielä pois 13:56 ajasta. Kaakon aluemestaruus meni odotetusti konkari Janne Weckmanille. Myös naisten pääsarjan voittaja oli odotettu, kun SK Pohjantähteä edustava kouvolalainen Marttiina Joensuu vei selvästi ykkössijan.

Kilpailun radat rakennettiin sprinttimäisesti niin, että itse rastipisteet olivat selkeitä, mutta rastiväleille tarjottiin erilaisia vaihtoehtoja. Myöskin vauhdin ja taidon tasapaino joutui koetukselle. ”Juoksen ilman kompassia. Kakkoselle lähtiessä kaamea suuntavirhe ja näin sekaisin en ole ollut koskaan”, kirjoitti eräs hyvin kokenut ikämiessuunnistaja Reittihärveli kisan jälkeen. Molemmissa pääsarjoissa oli myös runsaasti nuoria kokeilemassa aikuisten vauhtia. Varsinkin miesten sarjassa väliaikoja katselemalla huomaa, että nuorten vauhti on kyllä riittänyt hyvinkin, mutta sprintille tyypillisesti yksi, joskus useampikin, huono rastiväli

vei mahdollisuuden aivan kärkisijoille vielä toistaiseksi. Ratamestarille tuli hieman yllätyksenä, että suuri haaste H21-sarjassa usealle oli lyhyt rastiväli Reduttin yrttipuutarhan alueella. Ehkä pitkä juoksuväli ja sitten siirtyminen aika tiheään metsään sai ajatuksen hetkeksi karkaamaan? Yleisesti ottaen suunnistajat kuitenkin tekivät huolellista työtä ja olivat lukeneet ratamestarin ennakoarviointeja, koska kilpailussa tuli vain kaksi hylkäystä vääristä leimoista. Tämä on vähäinen määrä jopa metsäkilpailuihin verrattuna ja varsinkin, kun rasteja oli sijoitettu paljon pienelle alueelle.

Onnistuneesti tarjottiin myös nuorille mahdollisuus kokeilla sprinttisuunnistusta. Valvoja Seppo Kuikko arveli etukäteen alle 12-vuotiaiden ratoja haastaviksi, mutta hyvin tytöt ja pojat radoista selvisivät, vaikka monelle rastireittiläiselle kisa olikin ensimmäinen ”suoraa” suunnistusta. Toivottavasti näille nuorille jäi positiivinen kuva sprinttisuunnistuksesta ja nuoretkin ymmärtävät sprintin olevan tulevaisuudessa entistäkin merkittävämpi kilpailumuoto sekä myös hyvää taitoharjoitusta metsäsuunnistukseen.

Onnistuneet järjestelyt

Sprinttikilpailustamme pyrittiin tekemään sähäkkä tapahtuma ja sitä se todellakin oli. Ensimmäisestä lähdöstä ei kulunut kuin tunti ja 49 minuuttia ja palkinnotkin oli jo jaettu. Lähdössä riitti säpinää, kun kiivaimpina minuutteina radoille lähti yhtä aikaa kuusi juoksijaa Toivo Pekkasen puiston nurkalta.

Evert Gango täydessä vauhdissa.

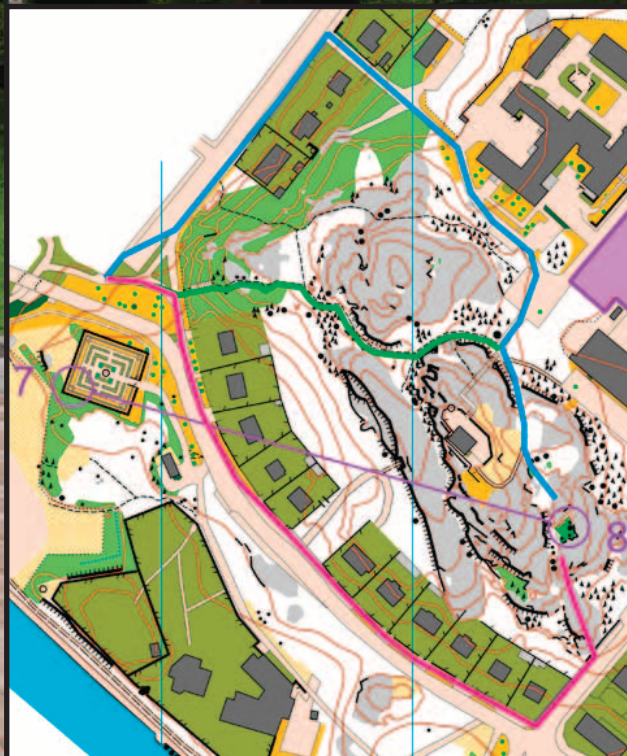
Järjestäjien sähkökyydestä kertoo myös, että kisapäivän aamun sarastaessa kilpailukeskuksena toimineen Haukkavuoren koulun pihalla ei ollut kuin tulostaulun runko ja tulospalvelukoppi kertomassa päivän kilpailusta ja kello 15 päikällä oli enää samainen koppi merkkinä kello 11 alkaneesta kilpailusta. Tässä sprinttikisa onkin perinteistä suunnistuskilpailua helpompi järjestää, kun kaikki tapahtuu asutetulla alueella ja infrastuktuuria, parkkipaikkoinen, pesuineen ja nykypäivänä pakollisine sähköineen ei tarvitse rakentaa. Jonkinlainen ennätys lienee sekin, että ensimmäinen rasti vietiin paikoilleen kahdeksalta aamulla ja kello 18 samat leimasimet oli viety jo metsään tiistain Rannikkorasteja varten Keihässalmessa. Tehokasta toimintaa, ratamestari kiittää apujoukkojaan.

Tämä oli ensimmäinen Kymin Suunnistajien järjestämä sprinttisuunnistus, 50-vuotisjuhlia vietetiin Puistolassa ehkä enemmän silloisen pikamatkan hengessä. Kilpailu toi paljon uutta järjestelyihin, mutta kaikesta selvittiin hienosti. Suurin muutos kokeneelle organisaatiolle oli liikenne- ja rastivalvonnan merkittävä lisääntyminen totuttuun. Niemen Antti kokosi 20 hengen organisaation tähän tehtävään ja kaikki sujui ilman jälkipuheita. Kommenteista päätellen maastovalvoja tarvittiin monipuolisiin ohjaustehtäviin.

Kansallinen sprinttimme sai jälkikäteen kiitosta niin kilpailijoilta kuin mediatakin. Kymen Sanomissa oli positiiviset artikkelit niin ennen kuin jälkeen kisan ja saimme aina tärkeää julkisuutta tässäkin mediassa. Myös aina yltiökriittisessä sosiaalisessa mediassa kisaa kiiteltiin. Suunnistajalehteen kilpailu pääsi puolen sivun kolumnin aiheeksi hyväntuulisella tavalla. Aina toki jotain parannettavaa löytyy, mutta kilpailujen jälkeen Haukkavuoren koulun pihalla näkyi enimmäkseen hymyileviä kasvoja. "Sprinttipiireissä" onkin jo kyselty, että koska Kyssi järjestää seuraavan sprinttikilpailun.

Miikka Kaira, kilpailun ratamestari

Kaakon AM-sprintti ja kansallinen kilpailu Kotkassa 18.8.2013

Miesten H50-sarjan rastiväli, jossa Reittihärveliä piirretyt reitit poikkeavat paljon toisistaan. Ratamestarin arvion mukaan nopeajalkaisille punainen takakierto katua pitkin on nopein reitti.

Ainon matka SM-hopealle

Ennen starttia: Keskittyminen alkoi heti aamusta. Kertasin mielessäni useaan otteeseen kuinka aion suunnistaa. Kiteytin sen lauseeseen: ei kiirettä, ei yliyrittämistä ja vauhti on sitä mitä se on. Puoli tuntia ennen kisaa aloitin verkkaamaan ja keskittyä kisaan yksin, ilman seuraa, ilman jatkuvaa höpötystä.

Startti: jännitys on muuttunut rautaiseksi päättäväsyydeksi.

K-1: Ykkösrasti on heti vaativassa rinteessä. 13 käyrän nousu laskettelurinteessä oli vielä helppo juosta ylös, mutta sitten alkoi tarkka suunnistus. Notkosta sain itseni kiinni, mutta kun kiersin kallion reunaa aivan rastiympyrän sisällä, alkoi pieni paniikki nousta, että missä se rasti on. Täällä on ihan liikaa jyrkänteitä! Pysähdyin muutamaksi sekunniksi ja luin tarkasti karttaa. Luotin suuntaan ja huomasin, että siellä päin seisoi kaksi miestä katselemassa karttaa ja arvasin, että siellä on rastini.

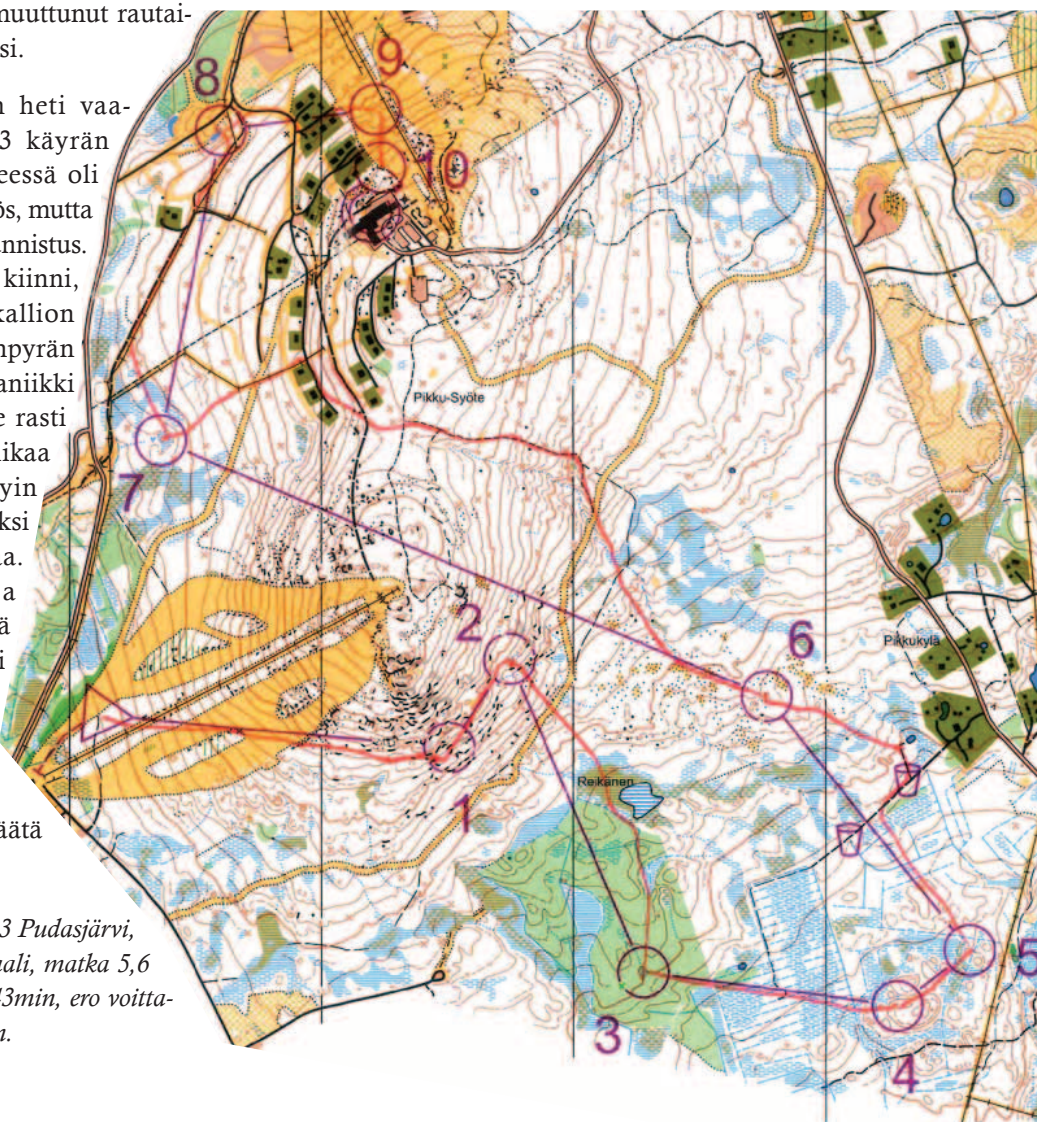
1-2: vauhti ei ollut päätä

SM-pitkä 2013 8.9.2013 Pudasjärvi, Pikku-syöte. D18 A-finaali, matka 5,6 km, 10 rastiä, aika 55.43min, ero voittajaan 1.42, sijoitus toinen.

huumaavaa ja aistittavissa oli pientä epäröintiä. Olin kuitenkin kartalla ja oli vain pakko uskaltaa mennä vaativassa rinteessä eteenpäin.

2-3: Aloin päästä vauhtiin. Kun suunta oli tarkastettu, että se menee oikeaan suuntaan, niin vauhti päälle ja kohti suota. Näin kartasta, että kolmosrasti on haastava ja päätin ottaa sen vasemmalta oja pitkin ja kun pääsin tiheikköön, kaksi minuuttia ennen minua lähtenyt Helsingin Suunnistajien Pihla Otsamo juoksi minua vastaan, aivan eri suuntaan missä rasti on. Hetken mietin pitäisikö sanoa, että rasti on toisessa suunnassa, mutta sitten muistin, että ai niin tähän on kilpailu ja jatkoin matkaa jättäen hänet taakseni. Vaikka kolmosrasti oli haastava, osuin siihen suoraan suunnalla. Kauhukseni kaksi minuuttia jälkeeni lähtenyt Pihkaniskojuokse Niina Hultkonen otti minut kiinni. Mietin, että miten se on mahdollista, sillä vaikka alku oli vähän haparointia, niin ei se kuitenkaan ollut löntystelyä.

3-4: Lähdin kiireellä Niinan perään, mutta huomasin pian, että vauhti oli liian kovaa. Juosta olisin jaksanut, mutta suunnistus ei enää pysynyt mukana, joten annoin Niinan mennä menojaan. Hetken mietin, että olinko hyvässä suunnassa vai en, sillä kompassin katsominen oli jäänyt liian vähälle. Ajattelin kuitenkin, että saan

itseni kiinni poikkiojasta. Osuin suoraan poikkiojan haaraan, joka oli lähestulkoon täydellisessä suunnassa ja siitä rasti olikin sitten helppo ottaa.

4-5: Helppo väli ja vauhtia alkoi jo löytymään eikä epäroinnista ollut enää tietoakaan.

5-6: Vaikka tulin tarkalla suunnalla hyvää vauhtia pitäen, en ollut poikittaisella tiellä tarkasti kartalla ja tiesin, että rastia ei olisi helppo löytää, jos menee vähääkään ohi. Näin juomarastin ja päätin juosta sinne, sillä en ollut sata varma, kumpi juomarasti se on. Tien päästä tarkka suunta ja kumpareita havainnoiden rasti löytyi pienen mutkan jälkeen. Olin nimittäin menossa viereiseen loivaan suppaan, mutta huomasin sen kuitenkin ajoissa. Niina Hulkkonen sai minut taas kiinni, joten hänen kova vauhtinsa oli kostautunut ja hän oli pummannut joko nelos- tai vitosrastia. Toivon kipinä syttyi, nyt ollaan juoksemassa hyvää juoksua.

6-7: Pitkä väli, mikä ei ole minun vahvuuteni. Huomasin kuitenkin polun, joka kiertää oikealta. Suunta siis sinne ja rohkeasti eteenpäin. Kun hiihtoura lähestyi, huomasin, että nyt en ole enää tarkasti kartalla, mutta se ei onneksi ollut maailman loppu, sillä tiesin minne olin menossa ja pian juoksin letkan kiinni missä oli noin viisi tyttöä sarjastamme. Polku löytyi ja huomasin, että Pihla Otsamo oli myös saanut letkan kiinni. Hän alkoi pitää vauhtia ja muutaman tytön ohitettua, Niina mukaan lukien, aloimme vähä vähältä karistaa heitä kannoiltamme. Isommalle polulle päästyämme teimme eri reitinvalinnat. Minä ja Pihla lähdimme kohti sähkölinjaa ja Niina suoraan kohti rastia.

7-8: Tässä vaiheessa ajattelin, että nyt on tulossa hyvä sija. Juoksin kahden ikäluokkamme parhaimman suunnistaja kanssa ja Niina alkoi jäädä vähän vauhdistamme.

8-9: Aina oppii uutta: itse mietin, kummalta puolelta kierrän vihreän tontin, mutta letka vetikin sen läpi, Pihla sen mukana, joten tajusin, että siitä saa mennä.

9-10: Jaloissa tuntui jo juostu matka, Pihla kävelee ylöspäin polviin nojaten, enkä itsekään muuhun pysty.

10-maali: Viimeinen rasti ja etsin jostain loput voiman rippeeni ja pingoin kohti maalia. Maalileimaus ja kuulutus kertoo, että olen toisena maalissa. (Niina tuli melkein heti jälkeeni maaliin)

Kisan jälkeen: Voi sitä jännityksen määrää kun leimani tarkastettiin! "OK" ei ole koskaan ennen kuulostanut yhtä hyvältä kuin nyt! Kun sain varmistuksen siitä, että tulokseni pysyy samana, muut eivät sitä enää kerkeä alittamaan aloin loppuverkkaamaan epäuskoisissa tunnelmissa. Tajusin, että se mitä osaan riittää hyviin, jopa loistaviin sijoituksiin, eikä minun tarvitse tehdä muuta kuin se mitä osaan ja vauhtikin riittää!

Aino Väyrynen

Seuran sähköpostitiedotukset

Jos et ole vielä mukana seuramme sisäisessä sähköpostitiedotuksessa, ilmoita sähköpostiosoitteesi seuran jäsen-sihteerille Marja Strengille (marja.streng@kymp.net).

.....

Talkooapua tarjolla!

Seuramme alati kasvava toiminta ja nuorten ilahduttava menestys lisäävät rahantarvettamme. Rahanlähteemme ovat moninaiset – yksi niistä, johon voimme vaikuttaa itse, on talkoitten tekeminen. Meillä on muutamia, jo perinteiksi tulleita talkookohteita, joista saamme vuositteittäin mukavan lisän seuramme tuloihin. Mutta uudet talkookohteet, niin yksittäiset kuin säännöllisetkin, olisivat aina tervetulleita.

Olemme valmiit ottamaan vastaan lisää talkoohommia, jos jollakulla olisi niitä tarjolla. Kertaluontoisesti sovittavaa korvausta vastaan voimme kerätä porukoita hoitamaan muuttoa, siivouksia, tarjoiluja, yritysten suunnistustapahtumia tms.

Jos kaipaat talkooapua tai tiedät jonkun esim. yrityksen, joka tarvitsisi apua, ota yhteys Kaisa Snell, p. 040-8287 321.

.....

Maan korvessa kulkevi suunnistajan tie sanat: Minni Halinen

*Maan korvessa kulkevi suunnistajan tie
Hänt' mutainen kompassi rastille vie
Niin pitkä on matka, ei maalia näy
Vaan ruttuinen kartta rastille vie
Vaan ruttuinen kartta rastille vie*

*On pimeä korpi ja kivinen tie.
Ja suokin se usein vetinen lie.
Oi, pianhan kisaaja vajota vois,
jos käsi ei risusta otetta saís,
jos käsi ei risusta otetta saís.*

*Ja lopulta rasti se edessä häämöttää.
Ja maalikin löytyy kait hyväl' säkällä.
Oi, ethän sä milloinkaan luovuttaa vois,
vaik maali ois korjattu aikoi sit pois.*

.....

Kissojen Jukola

Kevään Kyssiläisestä saimme lukea Jukolaan valmistautuvasta naisten joukkueesta ”KySsin kissoista”, joka joidenkin seuramme (miespuolisten) edustajien epäilyistä huolimatta suoriutui koitoksestaan kunnialla. Joukkuehan löytyy Jämsä-Jukolan tuloluettelosta sijalta 1278 (Kymin Suunnistajat 4), puhtaiden naisjoukkueiden epävirallisessa kisassa joukkue sijoittui sijalle 9. Tämän on moni ehkä jo kuullutkin, mutta avataanpa vielä hieman tarkemmin miltä Jukolan yö ja aamu naisista maistui.

1. osuus, Päivi Julku (12,2 km, 2:06): Itseäni aloittajana jännitti etukäteen eniten lähtö. Joukkueellemme oli arpoutunut niinkin hyvä lähtönumero kuin 950 ja pelkäsin jääväni takaani lähtevien vajaan 700 miessuunnistajan jalkoihin. En ole ehkä ikinä jännittänyt niin paljon kuin lähtöviivalla hetkeä ennen lähtölaukauksen pamahdusta. Kun päästiin matkaan, jännitys laukesi, niin kuin aina käy. Lähdin juoksemaan porukan mukana ja moni ohitti minut jo ennen K-pistettä, mutta kenenkään tallomaksi en joutunut. Alku meni hyvin, mutta kolmannelle rastille tullessa edessä oli hirmuinen väentungos ja kesti hetken tajuta, että siinä ”jonotetaan”

leimaamaan. Leimasimet olivat siis ruuhkautuneet täysin, kirosanoja lenteli sieltä sun täältä ja homma alkoi mennä paikoitellen jo tappe-luksi. Tässä ruuhkassa seisomiseen meni nelisen minuuttia, lopulta yksi isokokoisempi mies teki mulle tilaa niin, että pääsin leimaamaan ja jatkamaan matkaa. Tämä avulias mies tosin sai sitten muiden suunnistajien vihat niskoilleen, mutta en jäänyt seuraamaan tilanteen kehittymistä. Tätä episodua lukuun ottamatta Jukolan aloitus oli varsin positiivinen kokemus. Pummailtua tuli vähän, mutta toisaalta sain kokea myös onnistumisen iloa kun rasteille 12–14 menin ihan yksin jo aika pimeässä metsässä, rasteille ei mennyt selkeitä uria ja löysin ne silti suoraan! Vikalle rastille tullessa pari kyssiläistä oli kannustamassa ja kannustuksen siivittämänä kuittasin muutaman päänahan loppusuoralla. Vaihdoissa oli ihan mahtava fiilis ja meinasi ihan tulla tippa linssiin kun Tiina oli lähtenyt intoa puhkuen metsään.

2. osuus, Tiina Vepsäläinen (13 km, 2:19): Täytyy myöntää, että suurin hymy ja innostus naisten Jukola-joukkueesta ja siitä että olin itse lupautunut 2. osuudelle, alkoi vaihtua pikkuhiljaa kohti kesää mentäessä pieneen panikoimiseen ja jännitykseen. Toukokuussa Tukholmassa juostu 10mila antoi uskoa tulevaan koitokseen mutta silti iltaisin katse kääntyi

aina tilaisuuden tullen pimeisiin metsiin ja olo oli hieman ontto. Mitenkä ihmeessä löytäisin rastit? Kevät eteni ja samalla kun pimeän aika siirtyi yhä myöhemmäksi, tajusin että ne pimeän harjoitukset on sitten tehty, näillä mennään. Päivi teki joukkueelle hienon viestin etenemissuunnitelman, mutta Päiviltä salaa osa meistä hieman muutti laskelmia realistisemmiksi. Matkalla kisapaikalle jännitys todella alkoi. Tilannetta kevensi hieman hullu ajatus että meillä olisi lehdistötilaisuus kisapaikalla. Onneksi oli tullut käytyä kampaajalla edellisenä päivänä! Automatalla kun pysähdyimme syömään, oli jalkani aivan kaameassa kunnossa, aivan tönkköjäykät ja reisi vaikutti hieman venähäneeltä, mitenkä näillä juostaisiin... Paniikin tasosta kertoo varmasti se että löysin itseni vahingossa miesten vessasta. Itse kisapaikalla jännitys laantui ja vaihtui positiiviseksi latautuneisuudeksi. Ilta vierähti kuvauksissa ja kohta oli jo Päivin vuoro lähteä metsään. Päivin väliajat alkoivat pelottavasti enteillä sitä että se olenkin minä meistä kuka joutuu pimeimpään yöhön. Mistään paniikista ei kuitenkaan enää ollut tietoa-kaan kun astelin ylpeänä vaihtoon. Olo oli aivan mieletön, kohta pääsee juoksemaan. Päivin juostessa onnellinen hymy kasvoillaan vaihtoon olin itse jo niin innoissani, että olin kii-vennyt puoliksi vaihtopuomin päälle enkä voinut kuin hypätä kaulaan;

Venlat eivät enää pysy lestissään

JÄMSÄNKOSKI
Riikka Lamminen

Naiset pääsevät armeijaan. Naiset voivat nousta yritysten johtoon. Nainen on ollut sekä presidenttinä että pääministerinä – eikä Jukolan viestikään ole enää vuosiin ollut miesten valtakuntaa.

Naisten määrä Jukolan viestissä on kasvanut vuosi vuodelta, eikä ole lainkaan harvinaista sekään, että koko seitsenhenkisen Jukola-joukkue koostuu naisista. –Kyllä tämä jonkin verran on

herättänyt keskustelua seuran sisällä, myöntää **Riikka Turunen**, joka hoiteli Jukolan viestissä Kymin Suunnistajat 4 -joukkueen ankkuriosuuden.

Joukkue tosin tottelee paremmin nimeä KySsin Kissat.

– Vanhemmat herrasmiehet ovat ehkä hieman paheksuneet tätä, lisää avausosuuden suunnistanut **Päivi Julku**, joka tunnustautuu myös idean äidiksi.

– Seuran keskustelupalstalla puhuttiin jokin aika sitten siitä, että eräs ruotsalainen naisjouk-

kue osallistui Jukolan viestiin. Minä olin heti sitä mieltä, että me myös!

Mutta miksi naiset eivät malta pysyä lestissään ja tyydy omaan Venlojen viestiinsä?

– Ehkä siinä haetaan vielä astetta kovempaa kisaa, Turunen pohtii ja myöntää, että Jukolan viestin pidemmät osuudet hieman mietittyvät joukkuetta.

– Kovakuntoisimmat triathlonistimme saivat ne hoitaakseen. Matkojen pituuksien ja osuuk-

sien määrän lisäksi yksi suuri ero viestien välillä on vuorokauden aika. Jukolassa etenkin alkupään suunnistajat pinkovat pimeässä. – Ostin syksyllä otsalampun ja aloitin harjoittelun, Julku vakuuttaa eikä vaikuta pelkäävän pimeää metsää.

Huhut kertovat, että osa naisista suunnistaa sekajoukkueissa salanimellä. Se on sinänsä turhaa, koska säännöt sallivat naisten osallistumisen miesten viestikilpailuun. Tosimimmitt-

tahkoavat v
na osuuden
tä Jukolan v
mukaan Ve
naiset saava
viestiin mui
seurojen jo
samanlaist
ole – onko s
– Meidän
naisille että
hyempi pä
yöviesti. Jul
että kevyen
saattaisi so

Kyssin Kissat palkittiin ansaitusti Sisu-askeilla kauden päättäjaisissä. Kissat vas. Päivi Julku, Tiina Vepsäläinen, Piia Nygren, Minni Halinen, Aino Väyrynen, Jaana Pirttilä ja Riikka Turunen

onnittelut hienosta suorituksesta! Sitten kohti metsää ja jo 10milasta tuttu virhe: liika innostus ja kartan taitto niin että yksi tie jää kääntöpuolelle ja heti alkuun pummi, voi ei. Sen jälkeen kaikki sujui-kin paremmin kuin olisin koskaan uskaltanutkaan ajatella, muutamia virheitä toki tuli, mutta ei mitään vakavampaa. Loppuaikani oli yli tunnin parempi kuin oma etukäteisarvioni, jopa parempi kuin Päivin arvio. Aivan huikeata. Muistan miet-

tineeni matkalla, kuinka onnellinen olen kun saan kokea tämä ja niin hienossa seurassa. Nöyrimmät kiitokset Mikalle alkuperäisajatuksista, uskon valamisesta, Timolle valmennuksesta ja Kyssin Kissoille upeasta kokemuksesta.

3. osuus, Piia Nygren (14,4 km, 3:25): Aamuyöllä oli vaikeaa nousta lämpimästä makuupussista tunnin unien jälkeen koleaan aamun sarastukseen. Tiina tuli jo hurmiossa vaih-

toalueelle, kun olin vasta syömässä geeliä lämmittelyvaatteet päällä, joten vaihdossa en ehtinyt jännittää. Lähdin yksin liikkeelle oikeita polkuja etsien ja aamuauringon nous- tessa fiilis oli mahtava. Alku sujui rauhalliseen tahtiin ja rastit löytyivät ennemmin tai myöhemmin ja siitä intoutuneena 10 ensimmäisen rastiin jälkeen lähdin kanssasunnistajan kanssa juoksemaan tietä pitkin ilman suunnan ottoa ja täysin väärään suuntaan. Jatkoimme tietä pitkin,

vaikka maasto ei vastannut kartan maastoa ja jonkun matkaa juostuamme olimme ulkona kartalta. Onneksi palaaminen kartalle onnistui hel- posti tietä takaisin päin juosten. Siitä jatkoimme edelleen matkaa yhdessä (onhan se kivampi eksyä porukalla), kunnes paluumat- kalla kaukaisim- malta rastilta huo-

viikonlopun aika-
n sekä Venlojen et-
viestissä. Sääntöjen
nloihin osallistuvat
at osallistua Jukolan
ssa kuin suunnistus-
ukkuissa. Miehillä
a mahdollisuutta ei
e nyt sitä tasa-arvoa?
n puolestamme sekä
miehille voisi olla ly-
viväviesti ja rankempi
ku ehdottaa ja uskoo,
mpi päiväsuunnistus
pia esimerkiksi juu-

ri niille "vanhemmille herras-
miehille".

Mutta vaikka Venlat pinkovat-
kin nykyään Jukolan yössä veljes-
ten seassa, ovat naiset aina naisia.
KySin Kissojen telttaleirissä on
koristeltu koko lauantai kynsiä.
Nyt joukkueen jäsenten kynnet
loistavat seuran tunnusväreissä.

Eikä maalissakaan sihaute-
ta auki oluttölkkiä, vaan muu
joukkue on aamun yhteisläh-
dössä ankkuriosuudelle startan-
nutta Turusta vastassa kuuhu-
viinipullon kera.

Kymin Suunnistajien naisten joukkue oli valmistautunut Jukolan viestiin aina kynsistä alkaen. Vasemmalta Päivi Julku, Piia Nygren, Tiina Väyrynen, Tiina Vepsäläinen, Johanna Pirttilä ja Riikka Turunen. Nelososuuden suunnistanut Minni Halinen puuttuu kuvasta.

nojen reitinvalintojen, isojen mäkien ja pummailujen jälkeen en jaksanut pysyä mukaan kerääntyneen miesporukan matkassa. Väsymyksen painassa jo jaloissa ja mielessä, paluumatka sujui yksin ylimääraisten juoksulenkkien kera rastilta rastille ja kovenevasta selkäkivusta kärsien. Maalin lähestyessä kipu oli sitä luokkaa, että pelkäsin jalkojen lähtevän alta, mutta onneksi kanssasunnistajat tsemppasivat maaliin asti. Maaliin pääsy oli uskomaton itkun, kivun ja helpotuksen tunne ja vieläkin on vaikea uskoa, että selviydyin sieltä metsästä pois ja vieläpä hyväksytyllä suorituksella.

4. osuus, Minni Halinen (7,8 km, 1:23): Saavuin Jukolaan suoraan häistä keskellä yötä. Autolla pikaisesti vaihdoin punaisen kukkamekon kyssinpunaisiin kisakuteisiin ja fiilis nousi kertaheitolla kattoon. Kisa-alueelle päästessä tuttu tuulahdus jännitystä ja suurta iloa toivotti tämänkin suunnistajan tervetulleeksi. Pienet nokoset, hiukset kuosiin ja verryttelemään vaihtopuomin läheisyyteen. Sieltä se Piia sitten saapuikin kartta ojossa valmiina päästämään minut matkaan. Suunnistus ei itsessään mennyt niin nappiin, kuin olisin toivonut, mutta kokemuksena reissu oli silti upea. Näin syksyllä ensimmäisenä mieleeni nousevat tuosta kesäisestä seikkailusta Jussien seurassa radan perällä oleva jättimäinen mäki ja upottava mutaus, jonne tuli tiputtua. Onneksi oli kaksi komeaa herrasmiestä kiskomassa daamin suosta. Onneksi oli tukka hyvin! Kaikki rastit kuitenkin löytyivät, jotkut helpommin, jotkut pienen mutkan kautta. Maalisuoraa juostessa tunsin olevani yksi onnellisimmista suunnistajista päällä maan.

5. osuus, Aino Väyrynen (7,7km, 0:58): Juoksin Jukolan naisten viestin jälkeen. Suunnistukseni oli sujuvaa ja juoksu kulki välillä jopa liiankin hyvin, joten minulle Jukola oli nautiskelua. Rata kulki osin samoja reittejä kuin Venlojen avausosuuteni, joten välillä sai juosta

tukka putkella tuttuja rastivälejä. Hauskaakin minulla siellä metsässä oli! Alkuradasta pyysin eräältä vanhemmanpuoleiselta mieheltä ”latua” ja juoksin ohi kiittäen. Sitten tämä mies huusi perääni ”mikä koodi?” huikkasin siihen sitten että ”67”. vastaukseksi sain ”ei p*****e” ja takaaani alkoi kuulua juoksuaskelia. No kauaa ei papparainen perässä pysynyt, ei edes kiinni saanut. Jukola oli mahtava kokemus ja mielelläni lähtisin uudestaan!

”...kauaa ei papparainen perässä pysynyt, ei edes kiinni saanut.”

6. osuus, Jaana Pirttilä (11,7 km, 2:45): Jaana jännitti naisista ehkä eniten etukäteen omaa suoritustaan, mutta suoriutui mallikkaasti melkein 12 km osuudestaan. Jaana pääsi naisista metsään viimeisenä, koska oli muiden kuin ankkuriosuuden yhteislähdössä, ja näin ankkuri Riikka ehti maaliin hetki ennen häntä. Muut joukkueen jäsenet (Minnä ja Ainoa lukuun ottamatta, jotka olivat jo ehtineet lähteä kotimatalle) olivat kannustamassa viimeistä maaliintulijaa kuohuviinitarjoilun kera, kun hän hyvävoimaisena saapui viimeiselle rastille. Jaanan maaliin päästyä nautittiin kuohujuomaa hieman lisää ja nostettiin malja joukkueen hyväksytylle suoritukselle.

7. osuus, Riikka Turunen (15,1 km, 2:44): Piti aloittaa tämän koosteen kirjoittaminen lukemalla ne hyvät valmistautumissuunnitelmat, joiden mukaan kuvittelin harjoittelun etenevän Jukolaan asti. Iltarasteja ehdin kiertää muutamat ennen Jukolaa. Keväällä sairastelut ja muut asiat siirsivät metsäkauden aloitusta niin, että 10milan naisten viestin ankkuriosuus oli kevään ensimmäinen suunnistus metsässä. Jukolan tunnelmiin pääsin vasta perjantai-iltana kello 17 jälkeen. Sitä ennen en ollut ehtinyt uhrata aikaa henkiseen valmistautumiseen ja viimeiset viikot tein vielä reilusti töitä. Viimeisen illan pienessä hädässä lähdin metsästä-mään oikean merkkistä energiageeliä ja urheilujuomajauhetta paikallisista liikkeistä laihoihin tuloksin. Sen sijaan löysin upeita ja lähes KyS:in värihin soveltuvia kynsilakkoja, erilaisia kynsikoristeita sekä kimalteita. Nämä pakattiin geelien tilalle rinkaankin mukaan. Illalla (koska muuta ei enää ollut tehtävissä suorituksen eteen) ehdin vielä lakata omat kynteni ja bussimatalla alkoi jo kynsistudio ottaa tuulta purjeisiin. Koko lauantai-iltapäivä menikin mukavasti ”kynsistudiolla” seuratteltalla, venlojen suorituksia seurailleen ja rennosti rupatellen. Välillä otin nokoasia ja tankkasin ruokaa. Sattuipa niin, että telta-alueella kuljeskeli muutama Keski-suomalaisen toimit-

Riikan suuosion saavuttanut kynsistudio!

taja, jotka olivat etsineet kokonaista naisjoukkuetta, joka olisi mukana Jukolassa. Tästä alkoikin KyS:in kissojen tie koko kansan tietoisuuteen! Olimme laskeneet niin, että suurella todennäköisyydellä olisin mukana yhteislähdössä. Näin siinä kävikin. Torkuin yön aikana noin 6 tuntia teltassa ja aamulla kuudelta aloin jännittämään omaa osuuttani. Yhteislähdössä oli valtavasti porukkaa ja tunnelma lähtöpuomilla oli odottava sekä keli mitä parhain. Ensimmäinen rastiväli oli pitkä ja itseltäni tippui juomavyöstä kaikki pullo metsään yhtä lukuun ottamatta jo ennen ensimmäistä rastia. Ensimmäiset rastivälit tuli juostua letkassa ja siitä se joukkio pikkujalaa hajaantui ja tilaa tuli enemmän. Suurimmaksi osaksi juoksin valmiita uria pitkin ja muutamia itsenäisiä reitinvalintoja tein poiketen mas- sasta. Vauhti alkoi geeleistä ja juomisesta huolimatta hyytyä noin 7 rastia ennen maalia ja siinä tapahtui pieni henkinen notkahdus. Psykkasin itseni kuitenkin uuteen vauhtiin ja pääsin juosten maaliin! Annan valtavasti kiitosta koko naisten joukkueelle hienosta yhteissuorituksesta. Saavuttuani maaliin odottelimme vielä hetken 6.osuuden juoksijaa maaliin, jonka jälkeen skoolasimme yhdessä saavutetulle päämäärälle ja KyS:in historialliselle hetkelle. Ainut miinus ankkuriosuudessa oli se, että suorituksen jälkeen fiilistely ja suorituksen analysointi jäi lyhyeksi, koska kotimatka alkoi välittömästi suihkun jälkeen. Kaikkiaan Jukola viikonlopusta jäi jälleen hyvä tunnelma ja paluumatkalla soitin vielä Keski-suomalaisen toimittajalle, että jutun KyS:in naisjoukkueesta voi laittaa painoon, lunastimme lupauksemme!

Jäämme jännittyneinä odottamaan saako Kissojen Jukola jatkoa vuonna 2014 Kuopiossa. Allekirjoittanut lupaa ainakin olla mukana, jos kuusi muuta yllytyshullua löytyy.

Päivi Julku

Palkitsemiset Kymin Suunnistajien 60-vuotisjuhlassa Sammolla 10.11.2013

Suunnistusliiton tunnustusmerkit:

Miikka Kaira, Petri Kotro, Maria Kurhinen, Kimmo Laine, Esa Maikkola, Pekka Marttonen, Jukka Matilainen, Sanna Mattila, Ari Mäntynen, Petri Ojala, Timo Pirttilä, Jyrki Rikka, Anu Soini, Juhani Tolonen, Teuvo Töyrylä, Sanna Villikka, Hannu Vuorinen, Hannu Währn, Tiina Väyrynen, Timo Väyrynen

Suunnistusliitonpronssiset ansiomerkit:

Mika Kilpinen, Maisa Mattila, Riikka Metsola, Kauko Salonen

Suunnistusliitonhopeinen ansiomerkit:

Jyrki Metsola

Kotkan kaupungin ansiomerkit:

Hannu Kainlauri, Sakari Mattila

KySsin rastipysti:

Heikki Hinttula, Timo Kavakko, Mauno Rapo, Ossi Seppä, Kaisa Snell, Marja Streng, Marja Töyrylä, Marja Währn

KySsin standaari:

Hannu Pönni

NUORET

Seuran nuorten mestaruuskilpailuista mitalit sarjojen kolmelle parhaalle (29 nuorta)

AM, NRC ja ANRC/ kolmen joukkoon sijoittuneet

Antti Rikka, Sami Rikka, Lauri Lavikainen, Antti Väyrynen, Antti Pasi, Daniel Koivisto, Akseli Virtanen, Evert Gango, Matias Kavakko, Onni Vepsäläinen, Rasmus Töyrylä, Aino Väyrynen, Anni Väyrynen, Roosa Metsola, Isabella Svahn, Venla Kääriä, Katariina Outinen

Ensi kertaa kilpailutoimintaan osallistuneet:

Tuomas Outinen, Joonas Hokkanen, Arttu Naski, Tiitus Niemelä, Olavi Kiiski, Rasmus Töyrylä, Aliisa Kiiski, Inka Koivunen

Kauden tulokas: Katariina Outinen

Kauden parhaat

paras alle 14-v. tyttö: Venla Kääriä

paras alle 14-v. poika: Antti Pasi

paras yli 14-v. poika: Lauri Lavikainen

SM – ja KLL-kisoissa 10 joukkoon sijoittuneiden eli plaketistien erityishuomioiminen

Roosa Metsola, Antti Väyrynen, Daniel Koivisto, Akseli Virtanen

KOKO SEURA

Vuoden suunnistaja: Aino Väyrynen

Venlojen ja Jukolan viestin parhaista suorituksista

Parhaat kilometriajat: Hanna Kaipainen 6:56, Robert Björnman 6:10

Suurimmat sijoituksen nostot: Marja Töyrylä -189, Timo Pirttilä -378

KySsin kissat: Päivi Julku, Tiina Vepsäläinen, Piia Nygren, Minni Halinen, Aino Väyrynen, Jaana Pirttilä, Riikka Turunen

Vuoden valmentaja: Timo Väyrynen

Vuoden talkoolaiset, ”Vuoden julkut”: Päivi Julku ja Timo Pirttilä

Rannikkorastit – tutkitusti hyvät kuntosuunnistukset

Vuonna 2008 aloitettujen Rannikkorastien - Kymin Suunnistajien kaikelle kansalle tarkoitettujen kuntorastien - kuudes kausi on saatu päätökseen. Neljällä ensimmäisellä kaudella koettu osanottajamäärien huima nousu näyttää parina viime kesänä ainakin väliaikaisesti pysähtyneen, mutta tälläkin kaudella saatu suunnistussuoritusten kokonaismäärä 4270 on hieno lukumäärä, jonka tasolle moni meitä paljon isompikin suunnistuseura varmasti haluaisi päästä.

Kun Rannikkorasteja alettiin kehittää, tavoitteiksi otettiin: hyvät, tasalaatuiset järjestelyt, hyvät kartat, moni-

puoliset radat, hyvä tiedotus, hyvät opastukset ja nopea tulospalvelu. Tämä luettelo on sinänsä varsin kattava, vaikkakaan ei erityisen omaperäinen. Jokainen kunto- ja kilpasuunnistaja varmasti pitää kaikkia näitä asioita tavoiteltavina. Tärkeätä kuitenkin on, että on tavoitteiden saavuttamiseksi on kehitetty hyvät menettelytavat ja, että on saatu mukaan hyvä joukko ihmisiä toteuttamaan eri tehtäviä.

Tavoitteiden luettelosta puuttui kuitenkin yksi: erinomaiset suunnistusmaastot. Rannikkorasteilla lähdeittiinkin siitä, että tarjotaan hyviä kuntosuunnistuksia Kotkan ja

Pyhtään lähimaastoissa. Tämä tarkoittaa sitä, että järjestetään suunnistuksia erityisesti niissä lähellä olevissa maastoissa, joihin mahdollisimman moni paikallinen suunnistuksen harrastaja voi helposti tulla ilman, että tarvitsee ajaa autolla pitkiä matkoja tapahtumapaikalle. Vaikka meilläkin on käytössä monia hyviä ja vaativia maastoja, esimerkiksi Honkala, Lentokentän alueen eri maastot ja Uuperi, pidetään tärkeänä, että kuntosuunnistuksia järjestetään myös aivan asutuksen liepeillä tai jopa sen keskellä, kuten Karhuvuoressa, Jumalniemessä ja Katariinassa. Näin madalletaan myös uusien kuntoliijoiden kynnystä tulla mukaan suunnistuksen pariin.

Viime kaudella eräänä uutuuksena oli, että osa Rannikkorasteista järjestettiin yhteistyössä Etelä-Kymen Suunnistajien ja Pyhtään Voiman kanssa siten, että käytössä oli EKS:n tai PyVo:n kartta ja ratamestari, KyS:sin hoitaessa muut järjestelyt. Näin saatiin Rannikkorasteille uusia maastoja. Järjestely onnistui hyvin, sillä osanottajamäärät näissä tapahtumissa olivat erinomaisia: kauden ennätysosanotto 231 saavutettiin tällä kertaa Otsolassa EKS:n kartalla ja radoilla.

Rannikkorastien eräänä piirteenä ovat alusta alkaen olleet erilaiset erikoistapahtumat. Tänä kesänä uutuuksena oli pyöräsuunnistus, joka ei kerännyt runsasta osanottajajoukkoa, mutta sitäkin enemmän uteliaita, jotka halusivat nähdä miltä pyöräsuunnistus näyttää. Tästä osoituksena on, että pyöräsuunnistuksen sisältäneen tapahtuman kokonaisosanottajamäärä oli kauden toiseksi suurin: 229. Vanhat suosikit Heinäviesti ja Ruskajuoksu keräävät vuodesta toiseen kehuja ja kohutuullisen mukavasti osanottajia vaikka enemmänkin mahtuisi. Sen sijaan Firmaliigan suosio näyttää olevan vähän laskusuunnassa ja ensi kaudeksi on ehkä keksittävä uusia ajatuksia Firmaliigan kehittämiseksi.

Tänä syksynä tehtiin suunnistuskauden lopulla Rannikkorastien osanottajille palautekysely. Vastauksia saatiin 48 kpl, joten luultavasti noin 90 % Rannikkorasteilla kauden aikana käyneistä ei antanut palautetta. Siitä huolimatta vastaajien joukko oli niin iso, että tuloksia voidaan pitää vähintään suuntaa antavina. Asteikolla 1-5 (1=erittäin huono, 5= erittäin hyvä) saatiin eri osa-alueiden keskiarvoksi 4.45. Sattumoisin luku on käytännössä aivan sama kuin kaksi vuotta sitten tehdyssä edellisessä kyselyssä. Erillisistä asioista Tapahtuman ennakkotiedot netissä saivat pistekeskivertoon 4.63, opastukset ja paikoitukset 4.38, järjestelyt tapahtumapaikalla 4.54, radat 4.08, kartat 4.58, tuloslaskenta 4.53 ja Internet-sivut yleisesti 4.56. Ainoana alle nelosen jäivät maastot saadessaan pistemäärän 3.90. Tälle asialle emme kuitenkaan kovin paljon voi tehdä, vaikka uusien maastojen etsintää ja kartoittamista jatketaan koko ajan. Eniten parannusta (+ 0.29) edelliseen kyselyyn tuli järjestelyille tapahtumapaikalla. Ilmeisestä

tämä johtuu paljolti siitä, että jonotuksen välttämiseksi tehdyt toimet ovat olleet onnistuneita.

Kaikkein parhaimmaksi osa-alueeksi kuitenkin arvioitiin henkilöstön palveluhenkisyys, josta saimme todella hienot huippupisteet 4.75! Itsekin olen sitä mieltä, että Rannikkorastien paras puoli on hyväntuulinen ja reilu yhteishenki, joka lähtee siitä, että toimihenkilöt saavat omalla positiivisella asenteellaan kaikki osanottajat tuntemaan olevansa tärkeitä ja toivottuja. Tästä kuuluu suuri kiitos kaikille toimihenkilöille! Jotta Rannikkorastit eivät kuormittaisi liikaa samoja henkilöitä, taas ensi kaudeksi tarvitaan suuri joukko ratamestareita, tuloslaskijoita, tapahtumajärjestäjiä ja tapahtumajärjestäjän apulaisia. Siksi toivotaan, että aikaisemmin eri tehtäviä hoitaneet ja mahdollisimman moni muukin vastaa lähikuukausina Kymin Suunnistajien ja Rannikkorastien nettisivuille tuleviin eri tehtävien ja niiden koulutusten kutsuihin.

Kauko Salonen

Tilastoa kaudelta 2013

Rannikkorasteilla suunnisti kauden aikana yhteensä 942 henkilöä.

Henkilökohtainen osanottokertojen tilastokärki:

1. Evan Seppä 25
2. Timo Kavakko 23
3. Antti Kaitainen ja Aino Väyrynen 22

Seuraavina Eero Ilkka, Mika Kilpinen, Tiina Paavola, Ilpo Pitkänieniemi, Kalle Tarhonen ja Tiina Vepsäläinen, jotka saivat 21 suoritusta.

Sukunimistä kärjessä olivat Gangot, jotka saivat 80 suoritusta, seuraavina Saaraiset 73, Pitkänienet 69 ja Väyryset 65. Yhteensä sukunimiä oli 496.

Etunimistä kärjessä olivat Antit 134 suorituksella, seuraavina Tiinat 84, Timot 82 ja Mikat 80. Erilaisia etunimiä kirjattiin kauden aikana 416 kappaletta. Nämä tilastot ovat epävirallisia, sillä niihin vaikuttavat esimerkiksi tuloksissa olleet kiroitusvihreet.

Kisamatka Ungdomens 10-milaan

Osalle nuoriamme tarjoutui viime kesänä mahdollisuus kokea Ruotsissa kymmenen osuuksinen viestikilpailu nuorten 10-mila eli ungdomens 10-mila, mikä pidettiin tänä vuonna Grönahögan kunnassa, itäisessä Västgötlandissa 2. – 4.8.2013, kun Espoon suunta (Essu) otti yhteyttä saadakseen täydennystä viestijoukkueeseensa. Alun perin oli tarkoitus, että Robert ”Robi” Björnman olisi lähtenyt mukaan, huoltajana isänsä Tommi, mutta Robin estyessä ei Tommikaan lähtenyt, joten joukkomme supistui kolmeen nuoreen, Daniel Koivisto, Lauri Lavikainen ja Antti Väyrynen sekä allekirjoittanut, joka lähti Tommin sijaan ryhmän huoltajaksi (vai lähdinkö kuitenkin, katso myöhemmin).

Lähdimme torstaina 1.8.2013 kohti Essun majaa Espoossa, missä vaihdoimme tilausbussiin kohti Katajanokan laituria Helsingissä. Katajanokalla sain kouraani lipun, jossa henkilöllisyyteni vaihtui

Tommi Björnmaniksi ja menin uudella identiteetilläni laivaan. Illalla laivan buffetissa saivat nuoret kunnolla tankata seuraavan yön kisaa ajatellen ja hyvin nukutun yön ja aamiaisen jälkeen suuntasimme kohti Grönahögia. Noin kahden tunnin bussimatkan jälkeen saavuimme Linköpingin Ikeaan, missä tilasimme perusruotsalaista ruokaa; perunamuussia ja reilu määrä lihapullia. Vastapainoksi traditionaaliselle ruotsalaiselle aterialle oli otettava osalle jälkkärit läheisestä McDonaldsista.

Noin kuuden tunnin kuluttua Tukholmaan saapumisesta saavuimme kisakeskukseen. Kisakeskuksessa helteinen sää jatkui ja lenkin jälkeen oli mukava käydä uimassa läheisessä lammessa. Essu oli varannut armeijan telttoja majoitukseen, mutta päädyimme nukkumaan kahdessa teltassamme, koska ajattelimme näin saavamme paremmin nukuttua, ja toisaalta

yöllä emme olisi muiden unta häiritsemässä. Ilta kului ruokaa tankkaillessa, pizzoja odottelimme ennätykselliset 45 minuuttia, ja kisapaikkaan tutustuessa. Lyhyen yön jälkeen viesti lähti klo 3:00 aamuyöstä Laurin aloittaessa, Daniel lähti toisena ja Antti neljäntenä. Laurin tullessa vaihtoon sijoitus oli 41, Danielin ja Antin tullessa vaihtoon 42 ja joukkueen loppusijoitus oli 45/67 joukkuetta H/D 18 sarjassa. Yö oli kuulas tähtien tuikkiessa kilpaa metsässä liikkuvien otsavalojen kanssa. Antin lähtiessä matkaan ei enää otsavalo olisi ollut välttämättä tarpeen. Pojat olivat jotakuinkin tyytyväisiä suorituksiinsa.

Paluumatkalla bussissa Essulaiset lauloivat jo menomatkalla tuttuja Essujen kannustuslauluja. Pysähdyimme paluumatkalla Norrköpingiin tauolle syömään ja shoppailemaan. Turun laivalle päästyämme vaihdoin jälleen identiteettiäni, minkä jälkeen vuorossa oli

buffet -ruokailu ja laivan iltahumu. Aamupala nautittiin vasta Essun majalta lähdön jälkeen läheisessä ravintolassa ja Kotkaan saavuttiin sunnuntaina puolen päivän aikaan.

Essulaiset olivat edellisenä kesänä käyneet nuorten 10-milassa ja järjestelyt sujuivat hyvin. Seura-/huoltoteltta oli erikseen lähellä kilpailupaikkaa, mistä olisi erityisesti ollut hyötyä huonomman sään valitessa. Sitä pohdittiin, olisiko pitänyt olla omaa ruokaa kisapaikalla keittämiseen mukana, kuten jotkut joukkueet olivat tehneet. Me emme ainakaan nälkäiseksi jääneet ennakkoon tilatun iltapalan, iltapizzojen, eväiden ja ennakkoon tilatun aamupalan sekä laivasapuskojen kanssa. Toisaalta tulevaisuuden suunnistustähdet tarvitsevat uskomattoman määrän ruokaa huipulle matkatessaan. Tunnelma oli iloinen ja yhteishenki hyvä Essulaisten kanssa. Bussimatkat Ruotsissa olivat valitettavan pitkät.

Matkan jälkeen noista Essulauluista mieleeni tuli, että meillä olisi myös hyvä olla omia KYS- kannustuslauluja, joita olisi hauskaa kehittää ja lauleskella esim. pikkujouluissa, kisamatkoilla ja johtokunnan kokouksissa.

Oli mukava päästä reippaiden nuorten huoltajaksi ja kannustaa heitä Grönahögan yössä. Anitta vaimo kuuli yöllä netistä kisoja seuratesaan kannustushuutojani Kotkaan asti. Kaiken kaikkiaan hyvä reissu, ehkäpä jo ensi kesänä lähdetään kokonaan omalla joukkueella?

Reima Lavikainen

Kuva kisakeskuksen majoitusalueelta

Lauri ja Daniel valmistautuvat 1. ja 2. osuudelle yön pimeydessä.

Lauri osuutensa jälkeen Antin ”haastattelussa”.

Kuvasuunnistus 2013

Jo pieneksi perinteeksi muodostunut valokuvasuunnistuskilpailu on tällä kertaa laadittu lähimaastoon eli Jumalniemen kartalle. Tämän lehden liitteenä oleva kartta on tuttua Hannu Kainlaurin käsialaa ja se on tällä kertaa tulostettu mittakaavaan 1:5000.

Kilpailussa on tehtävänä paikallistaa valokuvissa esiintyvien rastilippujen paikat Jumalniemen kartalla. Lähtö ja maali ovat myös merkitty rastilipuilla. Rastien paikallistamisessa ovat tärkeänä apuna rastimääritteet, jotka on ilmoitettu kuvateksteissä. Rastimääritteen lisäksi on ilmoitettu kuvaussuunta kamerasta rastilipulle. Suunnat ovat 360-jakoisen kompassin asteina, esim 90° tarkoittaa, että kameran kuvaussuunta on suoraan itään, 225° lounaaseen jne. Oheiset rastipisteiden kuvat löydät myös nettisivujemme kuvagalleriasta: <http://kyminsuunnistajat.kuvat.fi/>

Kun olet mielestäsi kaikki rastit eli kuvien kohteet löytänyt, kannatta mitata vielä koko rata. Oikea radan pituus on 3950 m. Rata sinänsä ei ole ratamestarityön mallisuoritus. Se on kuvattujen kohteiden eli rastipisteiden yhdistelmä.

Tämän lehden liitteenä olevalle kartalle tai sen kopiolle tulee merkitä lähtö, rastit numeroineen, rastiväliiviivat ja maali. Lisäksi tietysti kilpailijan nimi- ja osoitetiedot. Vastaukset tulee postittaa tai muuten toimittaa 31.1.2014 mennessä osoitteeseen Mauno Rapo, Kasilanpolku 14 A 9, 48410 Kotka. Puh. 040 557 6965, sähköpostivastauksia ei hyväksytä.

Parhaiden kesken arvotaan mukavat, suunnistusaiheiset palkinnot. Myös kaikkien osallistuneiden kesken arvotaan kolme palkintoa.

Jos joku rasti tuottaa vaikeuksia, olemme suurpiirteisiä ja sallimme käynnin maastossa asiaa tarkistamassa.

Toivomme mukavia tuokioita kaamosajan keskellä ja joulunaikana perheiden yhteisten pohdintojen parissa!

Suunnistusterveisin Manu

Lähtö: Ojan kulma 328°

1: Rakennuksen luoteiskulma 83°

2: Jyrkänteen alla 356°

Kotham-Cup 2013 kisattu

Kaakonkulman suunnistusseurojen yhteistyönä polkaistiin tänäkin syksynä pystyyn paikallinen yösuunnistussarja, Kotham-Cup. Uutena järjestäjän saatiin mukaan KaaRa, jo viime vuonna mukana olleiden EKSun, KySsin ja VeVen tueksi.

Tapahtuma sai tänäkin vuonna varsin innostuneen vastaanoton, keskimäärin osallistujia oli osakilpailuissa 53,6 kpl, huippuna Äijänvuori joka keräsi peräti 68 osallistujaa.

Lopputulokset:

Miehet, A-rata: 1. Matti Töyrylä 92 p., 2. Samu Heiska 87 p. 3. Jussi Taussi 83 p.

B-rata: 1. Samu Takanen 100 p., 2. Juhana Suurnäkki 84 p., 3. Jukka Tani 72 p.

C-rata: 1. Ari Kukkonen 83 p., 2. Evan Seppä ja Henri Kukkonen 78 p.

Naiset, A-rata: 1. Elina Kilpeläinen 22 p., 2. Aino Väyrynen 2 p.

B-rata: 1. Päivi Julku 100 p., 2. Tiina Vepsäläinen 73 p., 3. Anna Svahn 71 p.

C-rata: 1. Heidi Huusari 100 p., 2. Tuulia Kukkonen ja Annika Koho 88 p.

3: Ojan pää 44°

7: Raunion lounaiskulma 80°

4: Polkujen risteys 196°

8: Tien ja polun risteys 352°

5: Aukon kaakkoisreuna 128°

9: Tiheikön lounaiskulma 78°

6: Teiden risteys 16°

Maali: Sähkölinjan pää / kulma 44°

Tunturisuunnistus ja vaellus Saariselällä 2-11.8.2013

Saimme seuralaisistamme ja parista muusta paikkakuntalaisesta retkeilijästä kasaan 9 hengen ryhmän, jonka kanssa lähdimme elokuun alkupuolella Saariselälle. Tarkoituksena oli osallistua ensin siellä järjestettävään tunturisuunnistuskilpailuun ja sen jälkeen suunnata 7 päivän vaellukselle UKK:n kansallispuiston maisemiin.

Reissumme siis starttasi tunturisuunnistuksella, johon saimme Kyssistä kolme paria: Timo-Päivi, Jaana-Sari ja Antti-Hannu, sekä Kaisa, joka suoriutui radastaan yksin. Kilpailusuoritus alkoi yhteislähdöllä Kaunispään huipulta. Kilpailijamme selviytyivät 10-15km radoilta 1:25 000 kartalla maaliin hyväksytysti. Itsehän en ollut tunturimaastoissa ennen suunnistanut, joten kokemus oli tietysti mieleenpainuva. Muillekin mukana olleille jäi varmasti positiivinen fiilis.

Saariselällä nukutun yön jälkeen muiden aloittaessa vaelusta, jäivät Timo ja Päivi vielä toiseksi päiväksi kaksipäiväiseen kilpailuun. Taksii kuljetti meidät muut Raja-Jooseppiin, josta patikointimme alkoi. Matkamme kulki

varaustupien Jyrkkävaara, Sarvioja, Muorravaarakka, Luirojärvi ja Suomunruoktu kautta päättyen Kiilopäälle. Pirttilän Jaana oli suunnitellut porukallemme mukavan ja vaihtelevissa maastoissa kulkevan reitin. 15-20 kilometrin päivämatkat olivat ryhmällemme hyvin sopivat. Yhteensä kävelyä kertyi noin 110 km. Matkaa sai halutessaan taittaa leppoisaammallakin vauhdilla, maisemien katseluun jäi aikaa ja majapaikossakin olimme aina ajoissa ennen iltaa. Reissun ajankohdalle sattui todella hyvä sääkin. Parina päivänä sateli, mutta muina päivinä saimmekin sitten nauttia auringonpaisteesta.

Kaksi ensimmäistä päivää Raja-Joosepista Sarviojalle olivat maastoltaan helppoja. Ensimmäisenä päivänä reitimme kulki Lutto- ja Suomujokien rantoja seuraillen Jyrkkävaaraan ja seuraavana päivänä Muorravaarakanjoen ja lopulta Sarviojoen vartta Sarviojan kämpälle. Näiden suht' tasaisella kuljettujen päivien jälkeen pääsimmekin niihin "oikeisiin" tunturimaisemiin. Kuljimme avotunturissa Paratiisikurun ja Pirunportin kautta Muorravaarakanruoktuun, jossa

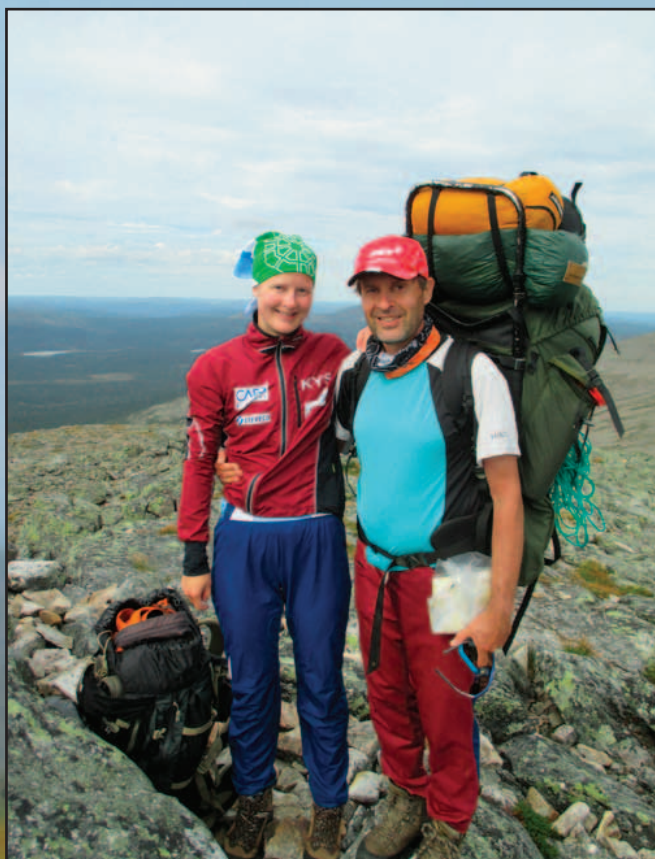

nukuimme seuraavan yön. Matkalla osa porukasta kävi myös huiputtamassa reitin varrella olleen Saariselän alueen toiseksi korkeimman tunturin, Ukselmapään.

Neljäntenä päivänä matkalla LUIROJÄRVELLE tavoitteena oli Sokostin huipulla käynti. Rinteiden kivikot antoivat pientä, mukavanlaista haastetta kulkuumme. Huipulta avautunut näkymä oli kieltämättä kipuamisen arvoinen. Onneksi sää oli selkeä, sillä muuten nuo maisemat olisivat harmiksemme jääneet näkemättä. Tässä vaiheessa Timo ja Päivi erkaantuivat ryhmästämmä jo toisen kerran lyhentäen reittiänsä päivällä ja lähtien ajamaan Kotkaan päin. Me muut jäimme viettämään LUIROJÄRVEN ”huvittelukeskukseen” välipäivää pieniä kävelylenkkejä tehden ja sauna lämmitteä.

Reissumme loppu alkoi hämmöttää. Matkasta oli jäljellä enää lyhyet taipaleet Suomunruoktuun ja sieltä Kiilopäälle. Määränpäähän saavuttaessa tunnelmat olivat iloiset, mutta toisaalta myös hieman haikeat, sillä ei sieltä olisi vielä halunnut pois lähteä.

Antti Pasi

Miilasta Mannaan

Perjantai-iltapäivällä, 3. toukokuuta, alkoi matka kohti Tukholmaa ja 10milaa. Ruotsin vastine Jukolalle eli yön yli kestävä joukkuekisa jossa pitkät osuudet. Tapahtumassa kilpailtiin nuorten ja naisten sarjat myös, joihin onnistuimme kokoamaan joukkueet eli KyS oli edustettuna kaikissa sarjoissa. Minua jännitti hiukan näin vaativa kisa heti kauden alkuun. Vielä kun kuulin, että ruotsalaisella kartan piirtäjällä ei ole harmaata mustetta, niin oma suoriutuminen jännitti entistä enemmän. Ruotsalaisessa kartassa ei ole lainkaan harmaata avokalliota vaan kaikki avoimet alueet ovat merkitty keltaisella.

Matka toteutettiin VeVen kanssa yhdessä. Eli käytännössä matkustimme samalla bussilla ja laivalla. Laivamatka Turusta Tukholmaan sujui odottavissa tunnelmissa. Aamulla syötiin tuhti aamupala laivan seisovassa pöydässä. Satamasta ajettiin majoituspaikalle, joka oli ruotsalaiseen tyyliin vielä kiinni näin aikaisin aamulla. Hetken ihmettelyn jälkeen saatiin liikuntahallin ovet auki ja jätimme yöpymisvarusteet saliin.

Kilpailu käytiin Tukholman kupeessa Upplands-Bron kunnassa. Kisakeskus oli pellolla Gällövestan kartanon kupeessa. Kävimme Riikan ja Tommyn kanssa testatessa kartanon ravintolan, joka muuten oli noin kolme kertaa parempi (lue: kalliimpi) kuin kisajärjestäjien telttaravintola. Toisaalta ruokahuollossa ruotsalaisilla on opeteltavaa suomalaisiin kisajärjestäjiin verrattuna. Muutoin kisajärjestelyt olivat kohtuullisen hyvät. Eivät kuitenkaan Jukolan tasoa. Kilpailupaikalta kilometrin päästä kulki non-stop bussit yhteismajoitukseen.

Loistavat nuoret

Ensimmäisenä starttasi nuorten sarja, jossa juostiin neljä osuutta. Toisella ja kolmannella osuudella sai olla kaksi juoksijaa, joista paremman aika huomioitiin. KySsin nuorten joukkueessa kilpailivat juoksujärjestyksessä: Antti Väyrynen, Venla Kääriä, Miisamaria Leinonen, Antti Pasi, Daniel Koivisto, Roosa Metsola. Vaiherikkaan kilpailun päätteeksi nuoret menestyivät loistavasti sijalle 39, peitoten jopa VeVen nuorten ykkösjoukkueen (63). Matkaan starttasi 293 joukkuetta, joista hyväksytyn suorituksen saavutti 251. Junnuvalmennus kantaa hedelmää, hyvä nuoret!

Puoli kolmen aikaan starttasi naisten viesti, jossa juostiin viisi osuutta. Naisten joukkueessa kisasivat: Aino ja Anni Väyrynen, Sanna Villikka, Tiina Vepsäläinen, Riikka Turunen. Naiset sijoittuvat hyväksytyllä suorituksella sijalle 290/344. Tästä on hyvä parantaa ensi uonna.

Nopeaa, mutta vaikeasti luettavaa maastoa

10mila starttasi yötä vasten yhteislähdöllä, kello 22:15, jossa viivalla oli 328 kilpailijaa. Osuuspituuudet vaihtelivat 7km aina 17,9km eli aikamoinen maraton oli tiedossa. Joukkueessa kilpailivat: Mikko Töyrylä, Lauri Lavikainen, Timo Pirttilä, Tommy Larvi, Timo Väyrynen, Päivi Julku, Hannu Währn, Pauli Kainiemi, Juha Vepsäläinen, Tomi Valkonen.

Omalle 8.osuudelle oli ripoteltu 25 rastia 13,5km matkalle. Hannu ehti hienosti vaihtoon juuri ennen yhteislähtöä eli pääsin osuudelle kaikessa rauhassa. Kuitenkin yhteislähdön joukko saavutti minut jo ensimmäisen rastin jälkeen. Siinä alkoi porukkaa viuhua ohi vasemmalta ja oikealta. Pysyin letkan matkassa seitsemännelle rastille asti, jossa juoksin väärälle hajonnalle ja omaa rastia hakiessa meni aikansa. Maastossa oli hyvä näkyvyys, koska aluskasvillisuus ei ollut vielä kasvanut. Maasto oli pääasiassa vauhdikasta, mutta toisinaan vähälukuista, joka vaikeutti kartalla pysymistä. Stadionilla oli liveseuranta ja juontajat, jotka haastattelivat kilpailijoita heti maalissa. Jostain syystä tämä kaljupää ”joutui” suomalaisen haastattelijan kynsiin: ”Nopea maasto, vielä kun pysyisi kartalla.”

Valitettavasti Miila-joukkue ei saanut hyväksyttyä sijoitusta, mutta kaikki pääsivät kuitenkin metsään mikä oli pääasia.

Paluumatkalle lähdettiin viimeisten rientäessä bussiin suoraan metsästä, koska iltalaiva ei odottaisi. Osa miehistä päätyikin laivan saunaosastolle rentoutumaan. Illalla loistavasti menestyneille ja hyvin käyttäytyville nuorille todettiin, että nyt saa valvoa, olette ansainneet sen. Kymin kulmille saavuttiin maanantaina puolen päivän aikoihin.

25mannan tulostarvontaa

Näköjään VeVeläiset kestivät meitä ”amatöörejä” kevään reissulla, koska 11. lokakuuta huomasin kiipeäväni jälleen yhteisbussiin. Jo toista kertaa Ruotsiin suunnistamaan saman kesän aikana. Tästähän alkaa tulla tapa? Menomatka sujui yhtä mukavasti ja odottavissa tunnelmissa kuin Miilaan mennessä.

25manna järjestettiin samoilla kulmilla kuin 10mila, Upplands-Bron kunnassa. Aamu valkeni kirkkaana ja kylmänä. Maa oli kuurassa hallayön jäljiltä. Päivä kuitenkin lämpeni nopeasti ja iltapäivän auringossa oli lähes t-paita keli. Täälläkin tuli todettua, että ruokien suhteen ruotsalaisilla on harjoiteltavaa.

25mannassa joukkueita oli viivalla ennätyselliset 391. Liekö siitä johtunut, että kisajärjestäjille ei aurinko paistanut. Tulostajajärjestelmä kaatui jo heti alkuosuuksilla, siinä meni kuuluttajakin kovin vähäsanaiseksi. Sen ei kuitenkaan annettu meidän kilpailua haitata, vaan vaihdot pyörivät kiivaaseen tahtiin.

Mannajoukkueessa on nimensä mukaisesti 25 henkeä joukkueessa, joista korkeintaan 9 ovat H21-39 sarjalaisia sekä vähintään 7 naista. Useamman kilpailijan osuuksilla vaihdot suoritettiin saapumisjärjestyksessä. Hajonnat olivat osuuksilla 1-7. Manna on erityisesti takitiikkakilpailu, jotta saadaan osuuden kaikki juoksijat vaihtoon mahdollisimman nopeasti. Periaatteessa ryhmäosuuksilla kannattaa olla hitaammat etenijät ensin ja nopein viimeisenä. Tällöin nopeammat saavuttavat hitaammat.

KySsin Manna-joukkue 2013:

- 1 (6,5 km kaikki) Jussi Virtanen
- 2 (5,1 km nainen) Aino Väyrynen
- 3 (4,2 km naiset) Venla Kääriä, Roosa Metsola, Heidi Haavisto, Anni Väyrynen
- 4 (3,0 km ei N19-39, H15-54) Roosa Rytty, Hannu Währn, Akseli Virtanen, Väinö Kotro
- 5 (6,7 km kaikki) Daniel Koivisto, Antti Väyrynen, Antti Pasi, Lauri Lavikainen
- 6 (4,3 km ei H17-39) Tiina Vepsäläinen, Sanna Villikka, Salla Tarvonen, Toni Soini
- 7 (5,0 km kaikki) Pauli Kainiemi, Miiikka Kaira, Timo Väyrynen, Timo Pirttilä
- 23 (3,8 km ei N19-34, H15-49) Pia Outinen
- 24 (8,5 km kaikki) Mikko Töyrylä
- 25 (5,5 km nainen) Päivi Julku

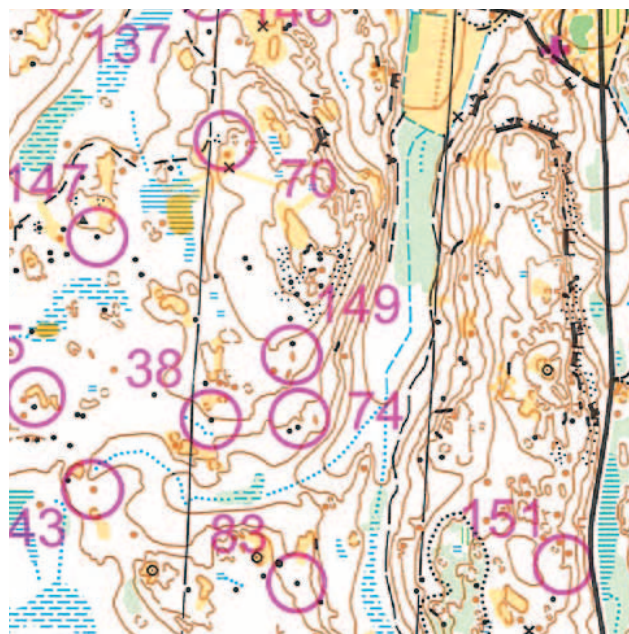
Maaston erikoisuutena oli alueen keskelle sijoittuva vanha metsäpaloalue, joka oli täynnä kallioita ja osin harvennettua risukkoa. Muutoin maasto oli kohtuullisen helppokulkuista ja vauhdikasta kangasta.

Paluumatkalle lähdettiin lauantai-iltana, kisan päättyttyä. Paluumatkalla arvottiin ja spekulointiin joukkueen sijoitusta, jonka pääteltiin olevan selvästi parempi kuin viimevuotinen 209. Muutaman päivän päästä järjestäjät olivat saaneet arvottua meille sijoitukseksi 165. Laivamatka sujui tutun iloisissa merkeissä hyvästä ruuasta ja seurasta nauttien.

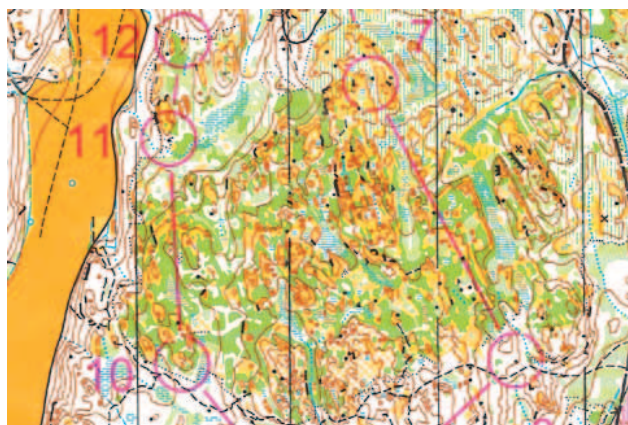
Ensi vuonna uudelleen

Kiitokset matkanjohtajalle Päiville reissujen järjestämisestä. Molemmat reissut olivat hienoja, niin kilpailullisesti kuin matkaseuran puitteissa. Meillä mahtava ME henki seurassa, lähdetään ensi vuonna parantamaan sijoituksia entistä vankemmalla joukolla!

Pauli Kainiemi

Tyypillistä 10mila maastoa. Hajontarasteja löytyi paljon.

25mannassa alueen keskellä oli haasteellinen metsäpaloalue. Kiitokset 1.osuuden Jussille hyvästä vinkistä, että kannattaa juosta "keltaisia" kallioita myöden.

KySsin monitaiturinuoret viihdyttivät 25mannassa.

10 kysymystä KyS:n nuorille

1. Nimi, menestys SM- ja/tai KLL:n kisoissa
2. Ikä/sarja kesällä 2013
3. Kuinka kauan olet suunnistanut?
4. Miten löysit lajin pariin?
5. Mikä on parasta suunnistuksessa?
6. Mitä muuta harrastat?
7. Paras suunnistusmuisto viime kesältä?
8. Mitä opit viime kesän kisoista tai harjoituksista?
9. Ensi kauden tavoitteet?
10. Motto?

1. Aino Väyrynen, SM-pitkillä 2. (D18), SM-keski-matkalla 4. (D18), SM-viestissä (D20) aloitusosuudelta 2. vaihtoon ja KLL:ässä 6. (D20) sekä varaedustuspaikka Portugalin nuorten EM-kisoihin

2. Ikä 17, sarja D18
3. Niin kauan kuin muistan, aloitin suunnistuskoulun n. 7-vuotiaana
4. Olen suunnistusperheestä, isä vei minut suunnistuskouluun ja kuntosuunnistuksille
5. Suunnistuksessa parasta on se, että siinä ei tarvitse olla nopein juoksija vaan täytyy myös osata suunnistaa. Menestyminen riippuu kahdesta eri tekijästä.
6. Käsitöitä
7. Ehdottomasti SM-pitkänmatkankisat Pudasjärvellä! Kaikki meni nappiin, suunnistus oli sujuvaa ja vauhtia löytyi ja suoritus palkittiin hopealla!
8. Rohkeutta ja itseluottamusta lisää. Pitää luottaa siihen, että oma normaali hyvä suoritus riittää hyvään lopputulokseen, ei tarvitse alkaa ylyrittämään.
9. Menestyä hyvin SM-kisoissa, juosta Venlojen viesti ansiokkaasti sekä kehittyä suunnistajana. Taitopuolelta pitäisi oppia käyttämään pikasuuntaa.
10. No ei nyt varsinainen motto, mutta oma ohje kisoihin: ei kiirettä, ei ylyrittämistä ja vauhti on sitä mitä se on. Toisin sanoen vauhti ei saa haitata tarkkaa suunnistusta ja pitää luottaa, että oma suoritus riittää

1. Roosa Metsola, SM-erikoispitkä 5., SM-keskimatka 8., SM-viesti 6., KLL 7.
2. D16
3. Noin 5-vuotiaasta lähtien
4. Vanhemmat veivät suunnistamaan.

5. Itse laji on jo ihan huippu! Sopivasti fyysistä suorittamista ja aivoilla työskentelemistä. Yksi parhaista asioista on kuitenkin kaverit ja ystävät, jotka ovat tulleet lajin kautta. Voisin vannoa, etten jaksaisi treenata ja kisata alkuunkaan, ellei lajin parissa tapaisi itselleen tärkeitä ihmisiä.

6. Varsinaisesti en mitään, mutta treenaan monella tavalla aina hiihdosta vesijuoksuun asti.

7. Aluevalmennusleiri Tsekissä
8. Mitä opit viime kesän kisoista tai harjoituksista? Suunnan merkitystä ei kannata väheksyä!
9. Juoksukunnon ja -vauhdin nostaminen sekä SM-sijoitusten nostaminen.
10. Vaikeuksien kautta uuteen nousuun entistä vahvempänä!

1. Akseli Virtanen, KLL:ssä henkilökohtaisessa 7. ja viestissä 9. (oma osuussijoitus 4.)

2. 11 v. / 12 TR
3. 7-vuotiaana aloitin aktiivisemmin suunnistamaan. Sitä ennen kävin Joensuussa silloin tällöin Kalevan Rastin järjestämillä ketunlenkki-suunnistuksissa.
4. Vanhempieni mukana.
5. Saa itse päättää omasta suorituksesta sekä reitinvalinnoista. Kaverit.
6. Harrastan yleisurheilua, hiihtoa ja partiota. Lisäksi tykkään pallopeleistä.
7. Leimausleiri.
8. Nopeamman juoksutekniikan, suunnistustarkkuutta.
9. Yritän suunnistaa mahdollisimman vähillä virheillä.
10. Tulosta ei tule, jos ei tee työtä.

1. Anni Väyrynen. SM-viesti 6. sija D20

2. Ikä 19v. sarja D20.

3. Ensimmäisen kerran kävin suunnistamassa isän kanssa n. 6-vuotiaana. Säännöllisen suunnistamisen ja kilpailun aloitin kuitenkin vasta

10-vuotiaana

4. Sukuvika :D

5. Suunnistuksessa parasta on sen monipuolisuus. Jokainen uusi harjoitus ja kisa on erilainen kuin edellinen. Matkoja on sprintistä erikoispitkään, joten sopivia matkojakin löytyy varmasti jokaiselle. Kisa- ja leirimatkoilla pääsee myös reissaamaan ympäri Suomea ja näkemään muualla asuvia kavereita.

6. En harrasta suunnistuksen lisäksi muuta. Pyrin muuten vaan liikkumaan monipuolisesti

7. Venlojen viestin ja SM-viestin hyvät suoritukset sekä Ruotsin reissut.

8. Psyykkistä valmistautumista ja mielikuvaharjoittelua ennen kisoja. Lisäksi suoritusvarmuus on parantunut tämän kauden aikana.

9. Tämän kauden henkilökohtaiset sm-kisat menivät sen verran huonosti että tavoitteena olisi parantaa henkilökohtaisia sijoituksia SM-kisoissa.

10. Do What Makes You Happy Be With Who Makes You Smile Laugh as Much as You Breathe and Love as Long as You Live (Tee sitä mikä tekee sinut iloiseksi, ole heidän kanssaan jotka saavat sinut hymyilemään, naura yhtä usein kuin hengität ja rakasta niin kauan kuin elät)

1. Antti Pasi, KLL
3.sija, SM-Keskimatka
19. (H15)

2. H14

3. Noin 6 vuotta

4. Äidin opastuksella

5. Onnistunut suoritus

6. Talvisin hiihdän ja uin.

7. Kainuun Rastiviikko, Leimausleiri

8. Keskittymään suori-

tukseen, suunnistustaidot lisääntyivät

9. Menestyminen alue- ja SM-tasolla

10. Virheistä oppii.

1. Antti Väyrynen, SM-erikoispitkillä 8. (H15) ja SM-pitkällä 18. (H15) ja KLL:ässä 18. (H15)

2. Ikä 15 sarja H15-16

3. Niin kauan kuin muistan. Olin ensimmäistä kertaa Jukolassa puoli vuotiaana ja tänä vuonna 15:ttä kertaa mukana ja ensimmäistä kertaa suunnistamassa. Suunnistuskoulun aloitin noin

5-vuotiaana.

4. Isä vei suunnistamaan ja siitä se sitten lähti.

5. Se ei ikinä käy tylsäksi. Rata on aina eri, samoin maasto ja voittaja ei ole koskaan varma.

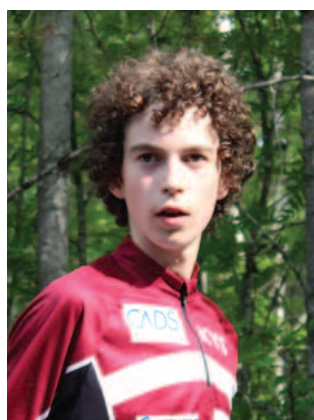
6. Soitan kitaraa ja muutenkin musiikki.

7. SM-erikoispitkä, koska se oli kauden paras suoritus ja pääsin plaketeille. VOL:li ja Leimaus-leirit hyvässä seurassa. Ruotsin reissut.

8. Valmistautumaan kisoihin paremmin ja suunnistustaito parantui myös.

9. Hyvä suoritus SM-kisoissa ja Jukolan ykkösjoukkueeseen pääsy.

10. En omista mitään varsinaista mottoa mutta "Pää kylmänä" on hyvä ohje niin suunnistukseen kuin tavalliseen arkeenkin.

1. Daniel Koivisto, KLL
5., SM-sprintti 11.,
SM-keskimatka 22.

2. H14

3. 6 vuotta

4. Kysyin äidin tädiltä mitä suunnistus on ja lähdin kokoilemaan

5. Suunnistaminen

6. Liikun paljon

7. KRV ja MM-kisat

8. Kehityin suunnistus-
taidoissa

9. Henkilökohtainen SM-mitali

10. Urheilija tarvitsee ruokaa!!!!!!

1. Lauri Lavikainen, SM-pitkä 11., KLL 10.,
SM-yö 6.

2. H16

3. 5 vuotta

4. Opettajanani oli eräs Riikka, joka suositteli lajia :D

5. Kaverit, lajin haastavuus, luonto, liikunnan ilo

6. Nyt alkaa mennä lähes

kaikki ylimääräinen aika suunnistukseen ja muuhun liikkumiseen, kesällä kalastus

7. VOL, Kainuun rastiviikko ja MM

8. Keskittyminen on tärkeää niin suorituksen aikana kuin sitä ennen ja kannattaa olla suunnitelma ennen kuin lähtee rastilta...

9. SM-kisoista mitali

10. Hmm aika paha.. "Metsässä voi nauttia, olla ilman huolia" ja "Suunnistus on enemmän. Se on elämäntapa."

VARUSTEITA ENSI KAUDELLE

Tammikuussa on aika tilata uusia suunnistusvarusteita. KySsin painatuksella hankimme tällä kertaa ainakin uusia reikäneuloskankaasta valmistettuja lyhythihaisia suunnistuspaitoja. Kuluneena vuonna oli mahdollisuus tilata vedenpitävä Camp-takki ja vapaa-ajan "retrotakki". Tilaamme niitä edelleen, jos halukkaita löytyy. Pyrimme ostamaan varusteita sen mukaan, mitä ja minkä kokoisia tarvitaan. Ilmoita Turusen Riikalle 20.1.2014 mennessä, mitä varusteita tarvitset. Riikan s-posti on zirmaa@hotmail.com.

Varastossa on jonkin verran seuravaatteita. Niitä on saatavissa osoitteesta Koivutie 4, Kotka (Katariina). Marja Währn, puh. 044 385 8582, s-posti marja.wahrn@kympp.net.

ALE!

Joistakin tuotteista on voimassa alennushinnat vuoden loppuun asti. Esimerkiksi seuraliivin (M ja sitä isommat koot) saa nyt 30 eurolla (nuoret 20 e) ja tuulipukutyypin seura-asun (koot XXS, S, L ja XL) hintaan 85 e (nuoret 50 e). Katariinasta saa myös joulunpunaisia KyS-T-paitoja 10 euron hintaan. Käteistä rahaa ei tarvitse varata mukaan, sillä vaatteet maksetaan seuran tilille FI77 5172 0220 0249 22.

Verkkokauppakoodi

KySsin seuravaatteiden toimittaja on tällä hetkellä Noname. Nonamella on myös verkkokauppa (webshop), josta saa muita kuin seuravaatteita. Tällaisia vaatteita voi tilata jokainen itse KySsille varatulla koodilla. Kun netistä tilaa tällä koodilla, Noname myöntää KySsille vähän rahaa jokaisesta tilauksesta. Samalla koodilla voi tilata kuka vain, provisio tulee seurалlemme. Jos koodin unohtaa, ei sitä voi jälkikäteen tilaukseen lisätä ja silloin seuramme ei hyödy tilauksesta mitään. Kyse on siis ainoastaan tilauksesta internetin kautta osoitteesta <http://webshop.nonamesport.com>. Tilatessasi syötä KySsin koodi **10010** kohtaan "anna kuponkikoodi".

Riikka Turunen ja Marja Währn

KySsin seuravaatehinnasto jäsenille 2013

Suunnistuspaita (pitkähihainen)

Aikuiset/Nuoret 36,- / 27,-

Combat-suunnistuspaita

(lyhythihainen, unisex-malli ja naisten malli)

Aikuiset/Nuoret 44,- / 26,-

Reikäneulos-suunnistuspaita

(lyhythihainen)

Aikuiset/Nuoret 42,- / 25,-

Suunnistushousut (musta-viininpunainen)

Aikuiset/Nuoret 31,- / 18,-

Terminator-suunnistushousut (musta)

Aikuiset ja nuoret 32,00

Juoksupuvun takki

Aikuiset/Nuoret 69,- / 41,-

Juoksupuvun housut

Aikuiset/Nuoret 40,- / 24,-

Seura-asu (eli tuulipuku)

Aikuiset/Nuoret 129,- / 72,-

Seuraliivi

Aikuiset/Nuoret 42,- / 32,-

Putkihiivi

14,00

Hinnat ovat voimassa toistaiseksi.

Nämä naiset, Marja Währn ja Riikka Turunen, mahdollistavat jäsenistömme asianmukaisen ja tyylikkään pukeutumisen.